

HỒI 11

Thiếu Nữ Lanh Trĩ Quế Trọng Minh Vô Tình Diệt Bảo Kiếm
Quần Hào Kinh Phục Lăng Vị Phong Cá Cước Đoạt Vàng Rồng

Lăng Vị Phong quát lớn: “Các người muốn đánh như thế nào? Cùng nhau xông lên hay là xa luân chiến?” Vương Cương tỏ ra cứng cỏi, cao giọng đáp: “Bọn ta đông người ít, các người cứ thi triển bản lĩnh trước!” Lăng Vị Phong nhướng mày nói: “Xin mời võ lâm tiền bối có mặt nói một lời!” bên đại hiệp có hai người, lấy hai địch năm là không công bằng. Tốt nhất mỗi bên chỉ có thể bước ra hai người, là liên thủ hay độc đấu, xin tùy ý”.

Wương Cương nghe xong thì định bảo huynh đệ nhà họ Thân ra trận, nhưng Tiêu Trục và Hồng Đào đã phóng ra trước, cao giọng kêu: “Bọn chúng tôi từ lâu đã nghe võ công của Thạch lão tiền bối cao cường, muốn thỉnh giáo công tử của ông ta mấy chiêu, nếu Lăng đại hiệp muốn cùng xông ra cũng được”. Hai người này rất giỏi tâm kế, bọn chúng biết rằng võ công không bằng cao thủ đại nội, lại sợ người ta coi thường nên vừa bước ra đã dùng lời kìm Lăng Vị Phong, bọn chúng bảo “Lăng đại hiệp muốn xông lên cũng được,” nhưng bọn chúng biết với tên tuổi của Lăng Vị Phong, chàng nhất định sẽ không làm thế. Còn thiếu niên áo vàng thì bọn chúng chẳng hề lo.

Lăng Vị Phong mỉm cười, quả nhiên vẫn cầm kiếm đứng yên. Quế Trọng Minh cười ha hả, tay cầm hai kiếm hồ hững bước lên nói: “Xin mời phát chiêu! Làm sao các người có đủ tư cách động thủ với Lăng đại ca!”.

Tiêu Trục sử dụng một đôi phương thiên họa kích, võ công thuộc hàng đệ nhất trong phủ tổng đốc Xuyên Thiểm. Thấy Quế Trọng Minh chẳng hề thủ thế, thừa lúc chàng đang nói thì đột nhiên tách đôi kích ra, đánh một chiêu Chỉ thiên hoạch địa, cây kích đâm vù một tiếng về phía tay trái của Quế Trọng Minh. Hồng Đào sử dụng một cây kim đao, y bước vòng ra bên phải của Quế Trọng Minh, thuận thế chém ngang một đao vào eo chàng.

Quế Trọng Minh chợt quát lớn một tiếng như sấm nổ giữa trời xanh, cây kiếm bên phải hất lên trên, chỉ nghe keng một tiếng, cây phương thiên họa kích của Tiêu Trục bị chặt gãy mũi! Chàng không thèm quay đầu, tay trái phất ngược ra phía sau, chặn vào lưỡi đao của Hồng Đào, thuận thế đẩy một cái, Hồng Đào

chỉ cảm thấy một luồng đại lực dồn tới, cây đại đao nặng hai mươi tám cân xuýt nữa vượt khỏi tay. Tiêu Trục vội vàng kêu lên: “Hong nhị đệ, đánh ở mặt trái, lên!” y múa cây phương thiên họa kích như gió, xử ra toàn là những hoa chiêu, gắng gượng chống đỡ đôi kiếm của Quế Trọng Minh.

Quế Trọng Minh thấy Mạo Hoàn Liên dựa tảng đá mỉm cười nhìn mình, tinh thần phấn chấn, triển khai đôi kiếm, luồng tinh quang lóe lên như điện chớp, chỉ trong một chốc hai người Tiêu Trục và Hồng Đào đều bị bao bọc trong luồng kiếm quang. Bọn La Đạt thấy thế thì cả kinh, không ngờ rằng con trai của Thạch Thiên Thành lại có công phu giỏi như thế!

Một hồi sau Quế Trọng Minh đã thấy lối đánh kích của Tiêu Trục toàn là hoa chiêu, y không dám chạm với mình thì cười ha hả, chàng nhắm kỹ rồi đánh ra một chiêu Xảo nữ xuyên châm đâm tới nhanh như điện chớp. Chân phải của Tiêu Trục lướt ra sau, tay trái cầm kích đánh lên một chiêu Cử hỏa thiêu thiên, tay phải trầm xuống quét một chiêu Bạch hạc lượng xí. Kích phải chủ công là hư thế, kích trái phòng thủ là thực chiêu. Không ngờ chiêu ấy của Quế Trọng Minh cũng là hư chiêu, Tiêu Trục vừa đẩy kích trái lên thì chàng đã thu kiếm lại, bộ pháp thay đổi, người hạ xuống biến thành chiêu Viên hầu trích quả, cầm kiếm từ dưới đâm hất lên! Tiêu Trục kêu lớn một tiếng, đồng thời rút hai kích về chặn lại. Quế Trọng Minh quát lớn một tiếng, kiếm quang vung tới, chặt gãy đôi một cây Phương thiên họa kích, chân phải đá tạt lên, hất một cây phương thiên họa kích bay lên không trung. Trong tiếng kêu thảm, một cánh tay của Tiêu Trục lìa khỏi người, Quế Trọng Minh cũng tung cước đá Tiêu Trục văng ra xa cách đó mấy trượng, va phải một tảng đá thế là toi đời.

Chỉ trong mấy chiêu nhanh như điện chớp lửa xẹt, Hồng Đào nhìn thấy rất rõ ràng, y vội vàng rút lui nhưng đã không kịp nữa. Quế Trọng Minh phóng vọt người lên rồi từ trên không bổ xuống như một con chim đại bàng chụp xuống đầu Hồng Đào, Hồng Đào giơ cây đao lên nhưng nào có thể chặn được! Chỉ nghe soạt một tiếng, cổ tay đứt lìa rồi cả người cũng bị chém thành hai đoạn. Tuyệt chiêu này gọi là Miêu ưng phốc thố, đều là do mẹ của chàng truyền thụ.

Bọn Vương Cương tuy không coi vệ sĩ trong phủ tổng đốc Xuyên Thiểm ra gì nhưng cũng không ngờ rằng chỉ trong thời gian chưa nguội một chén trà thì cả hai người đều mất mạng, vả lại Lăng Vị Phong vẫn chưa bước ra. Vương Cương nhú mày đang định đích thân ra trận để dùng Kim cương thủ đoạt đôi kiếm của Quế Trọng Minh. chỉ thấy huynh đệ nhà họ Thân đã phóng vọt ra. Quế Trọng Minh cầm kiếm đứng chờ. Lăng Vị Phong kêu lớn: “Quế hiền đệ, đệ đã đủ vốn, nhường hai tên này cho ta!”.

Thân Thiên Hổ sử dụng một đôi hộ thủ câu, chuyên dùng để bắt khóa đao kiếm của kẻ địch, trong thủ có công. Thân Thiên Báo sử dụng một cây trường kiếm hoàn toàn là những chiêu số tấn công. Ngô câu kiếm pháp của đôi huynh đệ này có thể nói là nhất tuyệt trong võ lâm, đó là vì bọn chúng phối hợp công thủ rất kín kẽ. Ba mươi năm qua cả hai huynh đệ ra tay chưa bao giờ lọt xuống thế hạ phong. Dù ngay trong kinh thành, Sở Chiêu Nam đã từng tỉ thí với bọn chúng, có dốc hết sức cũng chỉ ngang tài ngang sức.

Lăng Vị Phong lẫn lộn trong giang hồ đã lâu, hiểu biết rộng rãi, biết Ngô câu kiếm pháp rất lợi hại. Vừa thấy huynh đệ họ Thân cùng nhảy ra thì biết đó là đệ tử của Hồng gia ở Thương Châu. Chàng lo rằng Quế Trọng Minh võ công tuy cao cường nhưng kinh nghiệm vẫn còn kém, không biết ứng biến nên vội vàng nhảy lên thay thế.

Anh em nhà họ Thân bày sẵn môn hộ, quát rằng: “Tiếp chiêu!” Cây trường kiếm của Thân Thiên Báo đâm thẳng vào ngực Lăng Vị Phong. Lăng Vị Phong biết bọn chúng một công một thủ chuyên tìm sơ hở của người khác để tấn công, chàng mỉm cười đứng vững, đợi Thân Thiên Báo đâm mũi kiếm tới ngực thì người đột nhiên lắc lư, cây kiếm thép tạt ngang qua hất mũi kiếm của Thân Thiên Báo ra, rồi chàng không thèm ngó lại đã trở tay đâm một kiếm, gạt được đôi câu của Thân Thiên Hổ. Chàng đã nắm đúng thời cơ, vị trí, huynh đệ họ Thân đều thất kinh. Cả ba người vừa chạm đã phân ra, nhìn nhau gườm gườm. Ba mươi năm trước Đạt thổ ty từng thấy sư phụ của hai người này biểu diễn của hai người này biểu diễn Ngô câu kiếm pháp bởi vậy khế nói với Lư Đại rằng: “Khi gặp phải đối thủ cực kỳ cao cường mới như thế. Huynh đệ nhà này muốn đợi Lăng Vị Phong phát chiêu trước rồi mới tìm sơ hở tấn công. Xem ra Thiên Sơn thần mãng quả thật cũng có chút bản lĩnh”. Nói chưa dứt lời chỉ thấy Lăng Vị Phong quát lớn một tiếng, cây kiếm thép vung lên, chém ngang về phía Thân Thiên Báo, mũi kiếm lay động, kiếm quang lổm đổm như sao xa dồn tới, huynh đệ nhà họ Thân đứng thành thế ỷ giác, hai câu một kiếm, thế công cũng như mưa gió bão bùng. Ánh kiếm quang lấp loáng, vòng câu kêu lên leng keng, đôi bên đánh nhau đến khó phân thắng bại!

Đấu được khoảng hơn trăm chiêu, huynh đệ nhà họ Thân đổ mồ hôi trán, Lăng Vị Phong thì vẫn bình tĩnh, người bên ngoài chẳng nhận ra, Vương Cương đã biết không xong, y vung hai chưởng nhảy bổ ra, cao giọng quát: “Hai vị huynh đệ hãy tạm lui, đợi ta lãnh giáo kiếm chiêu của Lăng đại hiệp”.

Anh em nhà họ Thân liều mạng đánh gấp mấy chiêu để hiểm hộ thoái lui. Lăng Vị Phong đột nhiên cười lớn, quát rằng: “Các người muốn nhận thua cũng

không được!” kiếm pháp chợt thay đổi, anh em nhà họ Thân chỉ cảm thấy khí lạnh căm căm, ánh hàn quang loang loáng, bốn phương tám hướng đều là bóng dáng của Lăng Vị Phong.

Vương Cương vừa nhảy ra thì thấy ba người vẫn đánh nhau rất hăng, kiếm quang loang loáng, kiếm khí tung hoành nào có thể chen vào được! Vả lại cả hai bên đều đã có lời trước, lấy hai đánh một đã là mất mặt, nếu mình lại xen vào thì dù có thắng thì cũng bị anh hùng thiên hạ chê cười. Hướng chi Vương Cương là nhân vật đã có tiếng tăm, ba mươi năm nay y nổi danh nhờ Kim cương tán thủ, bởi vậy trước cao thủ các phương y không muốn để cho người ta cười mình.

Vương Cương vẫn còn đang đắn đo, chợt thấy Quế Trọng Minh chậm rãi bước ra, cao giọng kêu: “Lăng đại ca không rảnh đấu với người, ta sẽ tiếp người vài chiêu”. Vương Cương đang khổ vì không có cách xuống thang, thấy chàng bước ra thì cả mừng, nói: “Nếu như thế thì hãy rút kiếm đi thôi!” Quế Trọng Minh nói: “Tiểu gia không dùng binh khí, binh khí của người đâu? Người muốn đơn đả độc đấu, ta sẽ nhường người trước ba chiêu”.

Vương Cương cười ha hả, nghĩ bụng thiếu niên này chắc là một tên nhãi nhép mới xuất đạo, Kim cương tán thủ của mình lừng lẫy võ lâm, chưa bao giờ dùng vũ khí, thế mà y lại bảo mình rút ra binh khí, quả thật không biết trời cao đất dày, thế rồi mới xòe đôi bàn tay ra cười ngặt nghẻo, nói: “Người hỏi các thúc bá ở đây, có bao giờ nghe nói Vương Cương này sử dụng binh khí chưa? Người cứ mặc sức chém kiếm tới, xem ta có thể tiếp được người hay không?”.

Quế Trọng Minh sầm mặt, lạnh lùng nói: “Người cũng cười hơi sớm đấy, thấy được thắng thua thì người hăng cười! Lúc đó người mà cười được mới là một trang hảo hán. Được! Nếu người đã không dùng binh khí, tiểu gia cũng dùng đôi tay không tiếp người vài chiêu”. Nói xong rồi kém đôi kiếm vào vách núi, đôi kiếm cắm sâu đến tận chui. Chàng nói: “Giờ ta cũng chẳng còn binh khí, người đã yên tâm chưa? Hừ, người không xuất chiêu có nghĩa là sao? Rốt cuộc người có muốn đánh hay không?”.

Quế Trọng Minh xòe hai tay ra, quần hào đều thất kinh. Tuy họ thấy Quế Trọng Minh đã đấu với bọn Tiêu Trục, Hồng Đào nhưng họ cũng biết sự lợi hại của Vương Cương, ai nấy đều nghĩ rằng Quế Trọng Minh dùng đôi kiếm cũng chưa chắc thắng, làm sao có thể sử dụng đôi tay không mà đấu với một nhân vật đã có tiếng tăm trên võ lâm, đúng là ngông cuồng tự đại?

Mạo Hoàn Liên thấy quần hào đều xì xầm bàn tán, mặt lộ vẻ kinh hãi, lại thấy thanh thế của Vương Cương, biết rằng người này là kẻ đứng đầu trong năm

tên vệ sĩ, có võ công chẳng phải tầm thường, bất giác bước về phía trước mấy bước. Lư Đại tướng rằng nàng là con gái của Thạch Thiên Thành, khế bảo: “Cô nương hãy kêu lệnh huynh trở về đi thôi, công phu ngoại gia của người này đã đến mức đẳng phong tạo cực. Kim cương tán thủ xưa nay chẳng ai địch nổi, cứ để Lăng đại hiệp đấu với y có lẽ có thể chống trả nổi”. Mạo Hoàn Liên nghe thế thì thất kinh, nghe xong thì mới thấy bớt lo. Nàng nghĩ bụng: “Công phu của Quế Trọng Minh không kém Lăng Vị Phong bao nhiêu, người này nói Lăng Vị Phong có thể chống trả, dù cho chàng không đấu lại cũng có thể cầm cự được một lúc. Lúc đó Lăng Vị Phong đã thu thập được hai tên kia. Nhưng dù như thế, Mạo Hoàn Liên vẫn thấy lo, nàng bất giác vẫn lướt về phía trước. Lư Đại tuy phát giác nhưng nghĩ cứ để ả đi ra, lát nữa nếu nguy cấp thì cứu cũng không muộn. Dù sao các đại nội cao thủ cũng đều đã ra tay, nàng có giúp Quế Trọng Minh cũng chỉ là ba đấu với ba, không phạm quy.

Vương Cương nghe Quế Trọng Minh kêu mình ra chiêu trước thì không kìm được cơn giận, thầm nhủ: “Ta mà vùng chưởng ra chắc chắn người nát như tương”. Quế Trọng Minh ngạo nghễ hừ một tiếng rồi nói: “Còn chưa động thủ, ngươi định dằn dờ chuyện hậu sự đấy phải không?” Vương Cương gầm lớn một tiếng, vùng đôi tay to bè đánh ra, một chưởng vỗ vào huyệt thái dương của Quế Trọng Minh. Quế Trọng Minh lách người, nhẹ nhàng né tránh. Vương Cương lại đánh tiếp chưởng trái, Quế Trọng Minh lại thối lùi ba bước mà vẫn chưa né tránh. Vương Cương đột nhiên vọt người về phía trước, hai chưởng hóa thành quyền đánh ra một chiêu Nhị quỷ phách môn đâm vào hai bên má của Quế Trọng Minh. Chiêu này nhanh như lửa xẹt, Lư Đại kinh hoảng kêu lên, Mạo Hoàn Liên tim đập thình thình, nhắm mắt lại không dám nhìn. Tất cả các cao thủ đều cho rằng Quế Trọng Minh sẽ trúng đòn, nào ngờ thân pháp của Quế Trọng Minh cực kỳ nhanh nhẹn, trong khoảnh khắc chớp mắt chàng quát lớn: “Ta đã nhường ngươi ba chiêu, ngươi thấy có phải không?”.

Té ra Quế Trọng Minh từ nhỏ đã luyện Đại lực ứng trảo công cùng Quế Thiên Lan. Đại lực ứng trảo công cùng một đường với Kim cương tán thủ, chàng đã từng nghe nghĩa phụ nói, công phu ngoại gia công coi trọng thanh thế, tấn công mãnh liệt liên hoàn, kị nhất là tấn công mạnh mà không xong, nhuệ khí chẳng còn. Quế Trọng Minh lớn lên ở Kiếm Các, suốt ngày làm bạn với khỉ vượn, bẩm sinh có công phu khinh thân tuyệt đỉnh. Bởi vậy chàng ta mới cố ý chọc giận Vương Cương, chàng né liên ba chiêu để dập tắt ngọn lửa kiêu ngạo của y nhưng vai vẫn bị chưởng phong của Vương Cương đánh trúng, chàng cảm thấy đau nhói.

Vương Cương không biết Quế Trọng Minh cũng trúng đòn, thấy chàng né

liền ba chiêu thì quả nhiên nhuệ khí giảm xuống, y vừa kinh vừa giận, thế rồi không dám khinh địch, chưởng trái hộ ở trước ngực, chưởng phải lại vỗ vù một tiếng về phía ngực của Quế Trọng Minh. Y dùng công phu Bài sơn vận chưởng trong Kim cương tán thủ, Quế Trọng Minh chỉ cảm thấy một luồng lực lớn dồn tới trước ngực!

Quế Trọng Minh dốc hết oai thần phóng người vọt lên không trung, vận Đại lực ưng trảo công chụp xuống mặt của Vương Cương, hai người chạm nhau một chiêu. Quế Trọng Minh quát lớn một tiếng, mười ngón tay như móc sắt tóm vào cổ tay của Vương Cương. Vương Cương lật hai chưởng, dùng tự quyết chữ “suất” (ném) trong Kim cương tán thủ phát mu bàn tay lên trên, Quế Trọng Minh đang lơ lửng trên không trung, đã chịu thiệt về mặt vận lực, lần thứ hai chàng ta đánh ra quái chiêu, lại dùng thân pháp trong Ngũ cầm chưởng, ngửa người ra phía sau, chân trái đạp một cú vào ngực của Vương Cương rồi quát lớn một tiếng “Lên”! Vương Cương dùng lực phát ra, Quế Trọng Minh buông hai tay lộn người ra phía sau đến mấy trượng. Khi Quế Trọng Minh sử dụng quái chiêu, Vương Cương buộc phải hạ thấp người xuống né tránh, tuy tránh được ngực nhưng be sườn bên trái vẫn trúng đòn, văng ra xa đến mấy trượng.

Quế Trọng Minh hạ xuống đất nhìn lại, chàng đã ném Vương Cương, nhưng ở chỗ ngón tay cũng bị chảy máu. Vương Cương đứng dậy, cổ tay cũng như bị sợi dây thừng bằng lửa in vào mười vết đỏ. Hai người đều kinh hãi, không ngờ công lực của đối phương lại thâm hậu đến thế!

Hai người tuy đều bị trúng đòn của đối phương nhưng người ngoài nhìn vào thì Quế Trọng Minh đã dùng khinh công tuyệt đỉnh để né tránh hiểm chiêu còn Vương Cương thì phải lộn ra ngoài để né tránh, rõ ràng là Vương Cương thua một chiêu. Ai nấy đều không khỏi chép miệng kêu lạ, những người lúc đầu coi thường Quế Trọng Minh thì nay phải nhìn bằng con mắt khác.

Từ ngày thành danh đến nay Vương Cương chưa bao giờ gặp phải một kinh địch như thế, lại càng không ngờ rằng suýt bại bởi tay một tên tiểu tử hậu sinh. Lúc này y không dám nôn nóng cầu thắng nữa mà vận khí điều tức, dùng những chiêu số lợi hại của Kim cương tán thủ, trong công có thủ để quần thảo với Đại lực ưng trảo công của Quế Trọng Minh!

Cứ như thế tình thế lập tức thay đổi. Vốn là luận theo công lực hai người đều không kém nhau bao nhiêu, nhưng Vương Cương ngang dọc giang hồ hơn ba mươi năm, không biết đã chạm phải bao nhiêu hảo hán anh hùng bởi vậy kinh nghiệm phong phú hơn Quế Trọng Minh nhiều. Y lập tức né thực đánh hư, chuyên đánh vào những chỗ trống buộc Quế Trọng Minh phải chuyển công làm thủ! Hai

người đều chưởng phong vù vù, chưởng vung ra thì lập tức thu lại, không dám dùng chiêu số quá đà. Dưới mắt các cao thủ, tuy họ không chạm nhau nhưng những chiêu số đánh ra còn nguy hiểm hơn cả lúc này, ai nấy đều trợn mắt há mồm. Chỉ thấy dưới đất cát chạy đá bay, những nơi chưởng phong quét đến đều rơi lá lả tả.

Đang lúc đánh nhau rất hăng, Quế Trọng Minh dần dần lợt xuống hạ phong, chàng ta đột nhiên quát lớn một tiếng, hai chưởng vung ra, hai người đều bị chưởng lực của đối phương đánh lùi đến mấy bước. Quế Trọng Minh tìm người lại, đợi khi Vương Cương nháy mắt tới thì đột nhiên chưởng pháp thay đổi, chưởng phong phát ra hình như không mạnh mẽ như trước nữa nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều hàm chứa kinh đạo, Vương Cương chạm vào chỉ cảm thấy bàn tay của đối phương mềm mại, thế nhưng lại bị tiềm lực mạnh mẽ của đối phương phản công trở lại. Y kinh hoàng vội vàng thu nhiếp tinh thần, dốc tuyệt kỹ bình sinh đấu với Quế Trọng Minh!

Lúc này Quế Trọng Minh đã dùng nội kinh của miên chưởng kết hợp với ngành công của ưng trảo. Té ra nghĩa phụ của chàng Quế Thiên Lan ngoại trừ tinh thông Đại lực ưng trảo của bốn môn, đã bỏ ra hai mươi năm tìm hiểu miên chưởng nội gia. Trong võ lâm chỉ có một mình ông ta học được hai môn này mà đạt được đến công lực thượng thừa.

Lúc này Lăng Vị Phong và huynh đệ họ Thân cũng đang đánh nhau rất gấp. Lăng Vị Phong đánh hết kiếm này ra kiếm khác dồn anh em họ Thân đến luống cuống tay chân. Anh em họ Thân thi triển sở học bình sinh, đánh ra toàn là những chiêu số tinh diệu trong Ngô câu kiếm pháp, hai người phối hợp kín kẽ như áo trời, chiêu nào cũng đều rất hiểm độc. Nhưng dù như thế cả hai vẫn lợt xuống thế hạ phong.

Lăng Vị Phong dùng Thiên Sơn kiếm pháp ác đấu với Ngô câu kiếm pháp của anh em họ Thân vốn là một cuộc tỉ kiếm xưa nay khó gặp trong võ lâm, nhưng từ khi Quế Trọng Minh đấu với Vương Cương thì quần hào không để ý đến họ nữa. Lữ Đại chép miệng: “Cuộc tỉ kiếm này đúng là khó gặp trong đời! Nhưng đáng tiếc hôm nay tưởng hay diễn liên tục, cuộc đấu chưởng bên kia càng là kì tích trong võ lâm, tiếc là cha mẹ không sinh thêm một đôi mắt nữa!”.

Các cao thủ đang ngưng thần nín thở xem cuộc ác chiến của hai người Quế, Vương. Lăng Vị Phong và huynh đệ họ Thân đã đến lúc mạnh được yếu thua, sinh tử khắc biết. Thân Thiên Báo sử dụng một chiêu Hoành giang tiết đấu chém ngang eo, toan cản thế công liên miên không ngớt của Lăng Vị Phong, nào ngờ Lăng Vị Phong cười hì hì lướt người đi như cơn gió, tay phải cầm kiếm trở ngược

lại, ánh sáng xanh lóe lên, đã chém xuống cổ của Thân Thiên Báo. Đôi câu của Thân Thiên Hổ đã quét vào lưng của Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong xoay người, Thân Thiên Hổ quét hụt, chưa kịp biến chiêu thì đã bị Lăng Vị Phong vỗ một chưởng trúng ngực, cũng trong lúc đó Thân Thiên Báo cũng bị cây kiếm của Lăng Vị Phong đâm thấu từ sau ra phía trước.

Lăng Vị Phong lau vết máu trên kiếm, quay đầu nhìn xung quanh rồi vung kiếm hú dài, tiếng hú vang vọng sơn cốc không ngớt. Quần hào đều nhìn nhau kinh hãi, Vương Cương càng kinh hoàng thất sắc.

Lúc này Quế Trọng Minh càng đấu càng dũng, chàng ta vận dụng cả miên chưởng và ưng trảo, hai chưởng vung lên toàn mang theo kinh phong! Vương Cương đã chẳng muốn đánh nhau nữa, y đột nhiên nảy ra kế, đánh hờ một chiêu. Quế Trọng Minh bỏ chưởng xuống như đao chém, nhanh như sao xẹt. Vương Cương đột nhiên hích vai trái về phía trước, binh một tiếng đã trúng chưởng của Quế Trọng Minh! Y thừa thế vươn tay về phía trước chụp vào cổ tay phải của Quế Trọng Minh, dùng tay vặn mạnh một cái. Vương Cương đánh liều để cho vai bị thương để toan tìm thắng trong bại, thi triển thủ pháp cầm nả lợi hại nhất trong Kim cương thủ, toan bắt sống Quế Trọng Minh để làm con tin. Y thấy huynh đệ họ Thân hợp công mà vẫn chết dưới kiếm của Lăng Vị Phong, biết mình chẳng phải là địch thủ của chàng bởi vậy mới dùng Quế Trọng Minh để uy hiếp Lăng Vị Phong.

Nào ngờ Quế Trọng Minh tuy kinh nghiệm đối địch còn kém, đã trúng kế dụ địch nhưng rốt cuộc công lực rất thâm hậu, chàng ta lâm nguy mà không loạn, cánh tay phải gồng lên tựa như một cây gậy sắt, tuy không vùng ra được nhưng Vương Cương cũng chẳng thể nào vặn được tay chàng, tay trái của chàng đánh binh một cú lên cằm của Vương Cương. Vương Cương kêu ối một tiếng, máu tươi phun ra, hai hàng răng cửa bị gãy nát, đau đến tận gan phổi, tay phải đành phải buông ra còn người thì ngã ngửa ra sau!

Mạo Hoàn Liên vì quá lo lắng cho Quế Trọng Minh, nàng cứ bước tới từng bước, lúc này nàng đã đến gần hai đối thủ. Khi Quế Trọng Minh gặp nguy hiểm thì nàng không màng mọi thứ, phóng vọt người lên, Vương Cương đã ngã ngửa ra sau, khi đứng dậy thì chạm mặt với Mạo Hoàn Liên. Y cả mừng vung tay phải chụp tới, Mạo Hoàn Liên ném một ném đoạt mệnh thần sa, Vương Cương chẳng né tránh nổi, từng hạt cát lún sâu vào trong da thịt, y vẫn đánh liều nhảy bổ tới tóm lấy Mạo Hoàn Liên làm vũ khí đẩy ra phía trước mặt, Quế Trọng Minh đã cầm cái kim hoàn trong tay định ra nhưng sợ trúng Mạo Hoàn Liên nên đành buông xuống, phóng người đuổi theo sau lưng Vương Cương kêu lớn: “Người buông nàng

xuống, ta tha cho người!”.

Vương Cương cười gằn, co giò chạy như điên. Quế Trọng Minh tiện tay rút đôi kiếm bay lướt tới. Lăng Vị Phong cũng đuổi theo. Cao thủ các phương bất giác cũng chạy theo họ nhưng thấy bộ dạng hung hăng của Vương Cương nên chẳng ai dám ra tay.

Trong chớp mắt họ đã đuổi qua hai ngọn núi, phía trước chợt sáng bừng. Lúc này ánh mặt trời đã chiếu xuống muôn nơi, mọi người chợt nghe tiếng nước chảy như sấm dậy, một dòng thác từ trên đỉnh núi tuôn xuống âm âm tạo thành một cái đầm nước ở dưới đáy cốc, bên đầm nước còn có một sơn động, trước cửa sơn động tựa như có một tấm rèm nước, ánh sáng chiếu vào bí ảo thành một dải lụa bảy màu trông đẹp đẽ vô cùng! Nhưng không ai có lòng ngắm cảnh, ai nấy đều chẳng nói một lời, chỉ đuổi về phía trước.

Thân pháp của Lăng Vị Phong nhanh nhạy cực kỳ, chàng đã sớm vượt qua khỏi quần hào, lúc này đã đuổi theo kịp Quế Trọng Minh, đã cách Vương Cương không xa lắm. Chàng vỗ vai Quế Trọng Minh, khẽ kêu: “Đệ tạm tránh ra để ta cứu nàng!” Quế Trọng Minh lách qua một bên, chỉ thấy Lăng Vị Phong vung tay phải, ba cây Thiên Sơn thần mãng bay vọt ra như điện chớp. Quế Trọng Minh kinh hãi kêu lên: “Huynh làm gì thế?” chàng toan ngăn nhưng không kịp nữa!

Vương Cương tưởng rằng có Mạo Hoàn Liên thì chẳng chuyện gì xảy ra, nào ngờ thủ pháp ném ám khí của Lăng Vị Phong thần diệu lạ thường. Chàng chỉ giả vờ phát ra ba cây Thiên Sơn thần mãng, Vương Cương tóm Mạo Hoàn Liên làm cái thuẫn giơ lên đỡ thế là cây Thiên Sơn thần mãng thứ tư đã bắn tới như sao chổi đuổi trắng, Vương Cương toan giở Mạo Hoàn Liên lên đỡ thì bốp một tiếng, tay phải đã bị thần mãng cắm vào, lập tức đau đến thấu xương, bàn tay lỏng ra buông Mạo Hoàn Liên rơi xuống đất. Vương Cương nghe Lăng Vị Phong quát thì không kịp nhìn đến Mạo Hoàn Liên đã vội vàng lướt ra mấy trượng liều mạng bỏ chạy!

Lăng Vị Phong nhẩy vọt tới trước, đỡ Mạo Hoàn Liên dậy, đưa tay giải khai huyệt đạo cho nàng, mỉm cười nói với Quế Trọng Minh: “Trao cho đệ, nàng vẫn chưa bị thương, đệ hãy yên tâm!”.

Vương Cương dốc hết sức bình sinh ra chạy, ngoại trừ cánh tay phải đau nhói y đột nhiên cảm thấy toàn thân tê rần, thần trí dần dần mơ hồ. Y kinh hoảng vội vàng thu nhiếp tinh thần, lúc này y mới nhớ rằng ban nãy đã trúng độc sa, bởi vậy sợ đến nỗi hồn bay phách tán, mà Lăng Vị Phong đã đuổi theo sát phía sau! Y toát mồ hôi lạnh, rơi vào trạng thái cuồng loạn nên chạy bừa đi, chỉ vừa vọt

được mấy trượng thì đã nhảy xuống đầm nước. Lăng Vị Phong quát lớn một tiếng, lại vung ra một cây Thiên Sơn thần mãng từ phía sau bắn tới, Vương Cương không thể né tránh được buộc phải lao về phía trước, y vọt qua bức rèm nước trước sơn động, y tập trung sức lực toàn thân lên tay trái vỗ bốp một tiếng trên hòn đá ở sơn động. Kim cương thủ của Vương Cương có mấy mươi năm công lực, y liều chết vỗ một đòn, sức lực ấy rất kinh người, chỉ thấy y vừa vỗ xong thì đá vụn bay lả tả, cánh cửa đá bật ra kèn kẹt, té ra bên trong có một thanh chắn đá nặng đến ngàn cân nhưng đã bị chưởng lực của Vương Cương chấn gãy, cánh cửa đá đương nhiên mở ra. Mà Vương Cương đã dùng lực quá mạnh nên bị cánh cửa đá phản chấn ngược trở ra, cổ tay gãy lìa, bị thác nước từ trên tuôn xuống đẩy rơi xuống đầm nước sâu không đáy, y vùng vẫy mấy cái rồi chìm nghỉm. Đến khi Lăng Vị Phong và các cao thủ đuổi đến mặt đầm thì nước trong đầm chỉ còn gợn sóng. Một tên phản đồ của võ lâm, một cao thủ ngoại gia đã chết chìm.

Cao thủ các nơi đều đứng lặng trước mặt đầm, im lìm chẳng nói. Họ đã chứng kiến một trận ác chiến kinh tâm động phách, lại thấy Vương Cương chết thảm, xác thân chẳng còn thì trợn mắt há mồm, ai nấy đều đều có muôn và cảm xúc. Một lúc lâu sau Lư Đại mới cất tiếng: “Đáng tiếc! Đáng tiếc! Lẽ ra phải có người sớm thu phục tên tặc tử này!” Đạt thổ ty nhìn Lăng Vị Phong rồi thầm nhủ: “Mình tuy chưa tỉ thí với Vương Cương nhưng cũng biết chưởng lực của Vương Cương tựa như chẳng kém gì công phu Thiết bố sam của mình thế mà vẫn bị Lăng Vị Phong dùng mấy cây ám khí bức tử, xem ra Thiên Sơn thần mãng đúng là danh đồn không ngoa”. La Đạt thì lại mở cặp mắt to tròn nhìn sững sờ vào trong thạch động.

Lúc này Mạo Hoàn Liên mới cùng Quế Trọng Minh chậm rãi bước tới, nàng thấy bức rèm nước trước cửa động tựa như một dải lụa, nàng chợt nhớ đến bức tranh nên giật nảy người.

Quế Trọng Minh chợt dạ, kéo Mạo Hoàn Liên nói: “Đây chẳng phải là bức họa ẩn hình mà nghĩa phụ đã vẽ trên tấm áo vàng sao?” Mạo Hoàn Liên khẽ nói: “Chẳng sai tí nào, đây chính là nơi trong bức tranh”. Nói xong thì vẫy tay gọi Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong thấy họ cứ thì thầm với nhau, mỉm cười: “Ta không muốn làm kỳ đà cản mũi”. Mạo Hoàn Liên đỏ mặt, nói: “Lăng đại ca, muội đang nói chuyện quan trọng”.

Lăng Vị Phong không hề biết chuyện bức tranh trong tấm áo vàng. Giờ đây chàng nghe Mạo Hoàn Liên kể lại thì mời nhắm mắt ngẫm nghĩ, hồi sau mới lên tiếng hỏi: “Quế lão tiên bối để lại bức tranh ẩn hình, cả Thạch đại nương cũng không biết, trong đó chắc chắn có sự việc gì rất hệ trọng, sao chúng ta không vào

xem thử?” Mạo Hoàn Liên nói: “Hãy thông thả, trong bức họa có bảy chữ lớn trái ba, phải bốn, giữa mười hai, đó là ý gì? Huynh hãy nghĩ hộ muội”. Lăng Vị Phong nói: “Đó có lẽ là ám hiệu gì đấy, cũng có lẽ là vị trí chỉ nơi cất đồ”.

Lúc này quần hào đều đang đứng trước cửa động, thấy ba người bọn họ cứ to nhỏ thì thầm, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, Mi Sơn trại chủ La Đạt là kẻ nóng lòng nhất, y cứ nhấp nhồm lúc thì nhìn cửa động, lúc thì nhìn bọn Lăng Vị Phong.

Khi mọi người đều đang nín thở để ý, ai nấy đều có suy nghĩ riêng tư, đột nhiên ở u cốc vút lên một mũi tên, tiếp theo là hai mũi, La Đạt đứng dậy, chum môi huýt một tiếng sáo. Lăng Vị Phong đang rất ngạc nhiên, một lúc sau trong cốc xuất hiện một ông già gù lưng, bề ngoài ông ta tuy xấu xí nhưng thân pháp nhanh nhẹn lạ thường, ông ta chạy đi mà bụi dưới chân chẳng hề bốc lên. Trong chớp mắt đã đến trước mặt quần hào. La Đạt cả mừng, bước lên nói: “Hàn đại ca, chúng tôi chờ huynh đến khổ”. Lư Đại và Đạt thổ ty cũng đứng dậy chào hỏi, Đào Hoàng, Trương Nguyên Chấn tuy không biết người này nhưng thấy bọn La Đạt tỏ vẻ tôn kính như thế cũng bước ra nghênh đón. Lăng Vị Phong, Quế Trọng Minh và Mạo Hoàn Liên vẫn ngồi bên bờ đầm, chẳng hề động thanh sắc, xem thử ý định của quần hào lục lâm và ông già gù này.

Ông già gù được gọi là Hàn đại ca không thèm hỏi đến họ tên của Lăng Vị Phong, vừa thấy rèm nước lay động, cửa sơn động mở rộng thì sắc mặt căng thẳng, vỗ vai La Đạt nói: “Hiền đệ, chính là nơi này! Có ai vào chưa?” La Đạt khẽ lắc đầu. Đạt thổ ty nói: “Chúng ta cùng vào thôi, một trái dưa chia làm sáu phần, mọi người đều có của ăn!” Lư Đại chỉ bọn Lăng Vị Phong nói: “Còn phải chia cho bên kia ba phần!” Đạt thổ ty khẽ nói: “Họ không biết, không có phần của họ!” Lăng Vị Phong rất thính tai, từ xa mà nghe được những lời của họ, thầm nhủ: “Chả lẽ trong sơn động có báu vật gì quý giá đến nỗi bọn ma đầu này tụ tập ở đây bàn cách chia chác?”.

Bọn Đạt thổ ty, La Đạt đang muốn khích hai người Đào, Trương vào. Ông già lưng gù chợt nói: “Hãy thông thả, cứ để một người đi vào trước xem sao. Ai chịu đi chúng ta sẽ nhường cho y thêm một phần nữa!” La Đạt đứng dậy nói: “Tôi đi!” rồi vung tay phóng người nhảy qua đầm nước rộng đến sáu bảy trượng, băng qua rèm nước chui vào trong sơn động. Quần hào ngưng thần chờ đợi, bọn ba người Lăng Vị Phong cũng đứng dậy xem. Không khí lúc này tựa như muôn cây lặng yên, mây đen kéo tới, bắc bối vô cùng. Một hồi sau chợt nghe bên trong có một tiếng kêu thét lên, ai nấy đều ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy La Đạt đầu bù tóc rối mình đầy máu chạy ra. Trong sơn động còn có tiếng tên bay kêu vun vút, tựa như bên trong có một đội phục binh. La Đạt thân thủ cũng rất bất phàm, đã bị

trúng tên mà vẫn xông ra đầm nước, y điểm một chân xuống thì triển khinh công Nhất hạc xung thiên bay vọt qua đầm nước. Nhưng đầm nước rộng đến bảy tám trượng, sau khi bị thương công lực đã giảm, đi được nửa đường thì người rơi tòm xuống mặt đầm. Lư Đại kêu lớn một tiếng, phóng vọt người lướt ra giữa mặt đầm, đưa một chưởng đẩy ra nâng người của La Đạt lên rồi phóng qua bờ bên kia. Ai nấy đều ồ lên khen hay. Lăng Vị Phong cũng thầm khen khinh công của Lư Đại đã đạt đến mức lư hỏa thuần thanh.

Lư Đại và La Đạt là bằng hữu hơn ba mươi năm, lúc đầu hai người là cường đạo chuyên giết người cướp của, sau đó Lư Đại được Xuyên Trung đại hiệp Diệp Vân Tôn khuyên nhủ, nên dần dần thay đổi. Còn Lư Đạt thì ngày càng tệ hơn, cả mấy phần hiệp nghĩa vốn có cũng dần dần biến mất, ngày càng tham lam, hẹp dạ, bởi vậy đôi bên cũng ít qua lại. Nhưng tuy là thế, Lư Đại vẫn trọng tình nghĩa, thấy La Đạt lâm nguy đã cứu y.

Lư Đại đỡ y ra bờ bên kia, cúi đầu nhìn thì thấy trên người y có nhiều chỗ bị thương, máu chảy như suối, hơi thở phì phò, buồn bã nói: “La đại ca, huynh hãy định thần điều hòa hơi thở, đừng sợ!” nói xong thì kẹp y dưới be sườn rồi thì triển khinh công tuyệt đỉnh nhảy qua mặt đầm.

Qua đến nơi, quần hào đều đến xem, Lư Đại xin Đạt thổ ty một ít bạch dược Vân Nam bôi lên vết thương, máu tuy đã cầm, nhưng người đã hôn mê, chắc là sau khi bị trọng thương bỏ chạy điên cuồng, khí lực đã tận bởi vậy mới như thế. Lư Đại buồn bã nói: “E rằng La đại ca khó giữ mạng!” Lăng Vị Phong chợt lấy ra một viên thuốc màu xanh đưa đến nói: “Hãy cho y uống vào!” Lư Đại nhìn viên thuốc, Lăng Vị Phong nói: “Đây là bích linh đơn được luyện từ Thiên Sơn tuyết liên, dù có trúng độc tiễn cũng có thể giữ được mạng”. Quần hào nghe đều thất kinh, Thiên Sơn tuyết liên là vật hiếm có, tốt hơn bạch dược Vân Nam nhiều, bạch dược chỉ là thuốc trị ngoại thương nhưng bích linh đơn thì có thể trị cả nội thương. Không ngờ Lăng Vị Phong chỉ mới gặp lần đầu mà đã ra tay tặng thuốc quý. Lư Đại rất cảm kích.

Mọi người chăm sóc cho La Đạt xong thì im lặng trong khoảnh khắc. Đạt thổ ty nói: “Lý Định Quốc có bao nhiêu binh lính, lẽ nào y đoán rằng mấy mươi năm sau chúng ta sẽ đến lấy đồ của y?” Trương Nguyên Chấn nói: “Chúng ta có vào không?” ông già lưng gù trầm ngâm rồi nói: “Hãy chờ thêm hai người nữa!”.

Lăng Vị Phong nghe bọn họ bàn tán xôn xao, trong lòng đã đoán được vài phần, đang suy nghĩ thì chợt thấy Mạo Hoàn Liên đứng dậy kéo tay Quế Trọng Minh, nói với Lăng Vị Phong: “Ba người chúng ta vào trước!” Trương Nguyên Chấn thầm nhủ cứ để cho ba người bọn họ vào chịu tai nạn trước cũng được nên

mới giờ ngón tay cái lên nói: “Hay lắm! Có Lăng đại hiệp đi trước dò đường chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì xui rủi!” Lư Đại kêu lên: “Lăng đại hiệp, ông hãy chờ một lát”.

Lăng Vị Phong nhìn Mạo Hoàn Liên, thấy nàng đầy vẻ tự tin thì cao giọng nói: “Không sao cả!” rồi vung tay lướt qua mặt đầm.

Quế Trọng Minh và Mạo Hoàn Liên cùng bay lướt qua mặt đầm, theo sau Lăng Vị Phong. Đến trước cửa động, Mạo Hoàn Liên nhìn lại thì thấy trên người Lăng Vị Phong chỉ có dính vài giọt nước, Quế Trọng Minh cũng thế, chỉ có mình là ướt đầm một mảng. Nàng thầm nhủ mình theo Phó bá bá học nghệ, giỏi nhất là khinh công, cả quái đầu đà Thông Minh hòa thượng cũng phải khâm phục mình, không ngờ hôm nay chẳng bằng hai người họ. Chả trách nào Lăng Vị Phong nổi danh miền Tây Bắc, công phu nào của chàng cũng đến mức xuất thần nhập hóa.

Họ vừa đến trước cửa động thì ngừng lại, Lăng Vị Phong giờ ngang kiếm đứng trước cửa nói với Quế Trọng Minh: “Đệ hãy đẩy cánh cửa đá phía bên trái để chúng ta nhìn kỹ xem sao”. Quế Trọng Minh kêu vâng một tiếng rồi vận chưởng đẩy vào cánh cửa, quát lên: “Mở!” cánh cửa đá lập tức xoay chuyển. Lúc này cửa động đã mở rộng, ánh sáng bên ngoài len qua rèm nước lọt vào bên trong. Cả ba người ngưng thần nhìn vào, chỉ thấy có hai hàng người bằng đá chia nhau đứng hai bên trái phải, mỗi người đều cách nhau khoảng một trượng, có người trên tay cầm kiếm, có người cầm mâu, những người đá này trông rất kỳ quái, tướng mạo nanh ác, trong động rất tối tăm bởi vậy ai cũng thấy thần bí đáng sợ.

Khi nhìn kỹ lại thì thấy dưới đất cung tên bừa bộn, lại còn một số đao kiếm bị gãy, lúc này mới nhìn thấy rõ binh khí trên tay người đá chỉ còn lại một nửa. Thông đạo ở giữa thạch động thì trống trải. Bên ngoài tuy có ánh sáng chiếu vào nhưng trong động âm u, nhìn sâu bên trong cũng chẳng thấy gì nữa.

Lăng Vị Phong trầm ngâm rồi nói với hai người Quế, Mạo: “Ta thấy ở đây chắc có cơ quan, cả người đá cũng có thể hoạt động. Chắc là La Đạt lúc nãy đã chạm phải cơ quan nên mới có cung tên ở dưới đất, còn những binh khí này là do y vận chưởng đánh gãy. Chúng ta phải cẩn thận hơn đừng dẫm vào vết xe đổ của La Đạt”. Quế Trọng Minh nói: “Chúng ta đã thành thế leo lên lưng cọp, nếu ra trở lại chắc sẽ bị bọn họ chê cười”.

Mạo Hoàn Liên mỉm cười, tiện tay nhặt mấy hòn đá ở dưới đất, bảo hai người Lăng, Quê lui ra sau mấy bước rồi đưa cho Lăng Vị Phong nói: “Huynh hãy thử ném hòn đá thứ nhất về phía bên trái của cửa động, hòn đá thứ hai ở nơi cách

đó một bước chân, hòn đá thứ ba cách hòn đá thứ hai một bước, xem thử có biến cố gì?” rồi lại bảo Quế Trọng Minh: “Huynh hãy cầm kiếm canh ở bên cạnh Lăng đại hiệp, nếu có ám tiễn bắn ra thì hãy dùng kiếm gạt”. Lăng Vị Phong ném ba hòn đá, chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Mạo Hoàn Liên nói: “Huynh ném thử hòn đá thứ tư”. Lăng Vị Phong ném ra mà chỉ thấy ở góc bên phải mặt đất lún xuống một ít, đột nhiên bắn ra một hàng mũi tên, lại có hai ba mũi bắn về phía cửa động. Quế Trọng Minh chưa kịp rút kiếm thì đã bị Lăng Vị Phong vung chưởng đánh rơi.

Lăng Vị Phong mừng rỡ nói: “Mạo cô nương, cô thật thông minh. Cứ theo cách tính này, nếu ném ở bên phải thạch động, có lẽ bốn hòn đá đầu tiên không có chuyện gì xảy ra, đến hòn thứ năm thì tên sẽ bắn ra. Tôi thử xem sao”. Nói rồi nhặt năm hòn đá ném ra cửa động. không ngờ hòn thứ nhất vừa rơi xuống đất thì tên đã bắn ra!

Luồng tên này bắn ra bất ngờ, khoảng cách lại gần, Lăng Vị Phong không kịp vận chưởng đánh rơi, chàng lướt qua một bên tránh tên. Quế Trọng Minh múa tít đôi kiếm chém tên bay rào rào.

Lăng Vị Phong nhú mày cười khổ, nhìn Mạo Hoàn Liên nói: “Cô nương, cách tính bên trái là đúng, nhưng bên phải lại không đúng, làm sao đây?” Mạo Hoàn Liên ngẫm nghĩ một hồi chợt nói: “Huynh thử làm xem sao. Lần này nếu không đúng thì chúng ta chỉ đành lui ra”. Lăng Vị Phong nói: “Thử thế nào?” Mạo Hoàn Liên nói: “Tính từ bước thứ ba bên trái thạch động, giả sử huynh ở đây, vọt ngang thì gạt xuống giữa hai người đá bên phải, sau đó lại đi bốn bước, giả sử bốn bước đều không có chuyện gì là đúng. Huynh vẫn dùng đá để thử tiếp”. Lăng Vị Phong thử y như thế, hòn đá thứ nhất ném ở nơi cách cửa động ba bước, quả nhiên chẳng có chuyện gì, hòn đá thứ hai, thứ ba, thứ tư liên tục ném ra, mỗi hòn đá đều rơi cách nhau một bước vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra, Mạo Hoàn Liên cả mừng nói: “Hoàn toàn đúng, huynh lại ném tiếp hòn đá thứ năm, lần này chắc chắn sẽ có tên bay ra”. Lăng Vị Phong ném hòn đá thứ năm, bỗng nhiên một loạt tên phóng ra, lần này khoảng cách tương đối xa, tên chưa bắn đến trước cửa động thì đã rơi xuống.

Lăng Vị Phong nói: “Cứ theo cách tính này, sau khi đi bốn bước ở bên phải, lập tức nhảy vọt đến trung lộ, lại đi tiếp mười hai bước nữa, sau đó lại xoay sang bên trái đi ba bước, có đúng không?” Mạo Hoàn Liên gật đầu: “Đúng là thế”. Lăng Vị Phong lại nhặt một nắm đá, dùng thủ pháp mạnh ném tới, quả nhiên ném được mười ba viên ở bên trái thì có tên bắn ra, Lăng Vị Phong cười nói: “Xong rồi! chúng ta vào thôi!” Mạo Hoàn Liên nói: “Khoan đã. Chúng ta còn phải tính vị trí của người đá, phải chăng cũng đếm số bước”. Lăng Vị Phong ném hòn đá đến

bên cạnh người đá, tên bắn ra vun vút, nhưng nếu tính đúng số bước, ném ra trước mặt người đá cũng không có tên bay. Lăng Vị Phong vỗ tay cười nói: “Giờ thì đã rõ hoàn toàn, khi gặp phải người đá không thể đi lách qua một bên, đương nhiên phải vượt qua đỉnh đầu nhưng lại không thể nhảy quá xa, phải hạ xuống trước mặt người đá một bước mới hợp theo cách tính”. Mạo Hoàn Liên nói: “Đúng thế. Huynh hãy thử dùng đá ném người đá”. Lăng Vị Phong chọn bừa một người đá, ném hòn đá qua, chỉ thấy người đá đột nhiên chồm về phía trước, cây đại đao trong tay chém xuống đất, bụi tung mù. Một hồi sau người đá lại xoay mấy vòng rồi trở về nguyên dạng. Mạo Hoàn Liên nói: “Huynh thử chạm vào những người đá này”. Lăng Vị Phong cười nói: “Chạm cũng không sao, người đá này chỉ có thể hoạt động một lúc, lại không thể di chuyển, chỉ cần né tránh là được. Đương nhiên để tránh phiền phức, đừng chạm vào thì hơn”.

Quế Trọng Minh nói: “Giờ thì có thể vào chưa?” Lăng Vị Phong nói: “Có thể. May mà Mạo cô nương lanh lẹ, đã nghĩ ra ẩn ngữ trong tấm áo vàng”.

Lăng Vị Phong dẫn đầu đi trước, Quế Trọng Minh cầm kiếm đi đoạn hậu, Mạo Hoàn Liên đi ở giữa cùng từ bên trái tiến vào sơn động. đi được mấy bước, Lăng Vị Phong nhảy vọt một cái, phóng vào giữa hai người đá bên phải, lúc này Mạo Hoàn Liên cũng đã đạp lên một bước, đứng vào vị trí của Lăng Vị Phong, tạo thành một đường thẳng với chàng.

Lăng Vị Phong lại bước sang phải, vẫy tay: “Muội qua đây”. Quế Trọng Minh chột nghĩ ra, nhảy ngang qua thì không có nhưng muốn đặt chân đúng nơi thì khinh công phải đạt đến mức lư hỏa thuần thanh. chàng khẽ nắm tay Mạo Hoàn Liên nói: “Cô nương cứ canh ở đây, để tôi đi theo Lăng đại hiệp”. Mạo Hoàn Liên mỉm cười, thấy chàng nhìn mình dăm dăm, vừa cảm kích vừa buồn cười, khẽ nói: “Huynh hãy yên tâm, tôi không hề gì”. Nói xong thì rút tay ra khỏi tay Quế Trọng Minh, nàng nhẹ nhàng vọt một cái lên chỗ Lăng Vị Phong vừa mới bước ra, khinh công tuy không bằng hai người Lăng, Quế, nhưng cũng coi như thuộc hạng nhất lưu trên võ lâm.

Hai người cứ bước theo lối “Trái ba bốn phải giữa mười hai lần lần tiến về phía trước, không bao lâu thì vào sâu trong sơn động, Lăng Vị Phong đốt mỗi lửa lên tiếp tục đi về phía trước. Cả ba người càng lúc càng căng thẳng, đi được một hồi thì thấy phía trước rất nhiều tượng Phật, Lăng Vị Phong giờ mỗi lửa lên xem, chàng đếm kỹ thì thấy đó chính là tượng của mười tám vị La Hán. Mỗi bức tượng đều cao hơn một tượng, lúc này họ đã đến cuối động đá.

Lúc này ba người đã đứng nối đuôi nhau trước mười tám bức tượng Phật, Lăng Vị Phong nói với Quế Trọng Minh: “Đệ hãy lấy ra mấy vòng kim hoàn ném

sang hai bên trái phải xem thử thế nào?” Quế Trọng Minh làm theo, Lăng Vị Phong và Mạo Hoàn Liên đều rút kiếm phòng bị. Quế Trọng Minh ném ra ba vòng kim hoàn mà chẳng thấy điều gì khác lạ. Lăng Vị Phong nói: “Nếu trong sơn động này có chứa báu vật, chắc chắn là trên bàn thờ Phật hoặc dưới những bức tượng La Hán. nên không có gì khác lạ dưới hàng bức tượng này, chắc là họ muốn tạo thuận lợi cho những người chôn báu vật trước kia”. Quế Trọng Minh nói: “Tại sao họ không chôn báu vật xong rồi mới đặt cơ quan?”.

Mạo Hoàn Liên nhíu mày suy nghĩ, chậm rãi nói: “Sự việc này rất kỳ lạ, nếu bên dưới có chôn báu vật, báu vật có thể rất nặng nề, phải có nhiều người mới di chuyển được nên nơi này không đặt mai phục để tiện ra vào. Nhưng luận theo lẽ thường, báu vật chắc không nặng nề kèn càng, giải thích thế nào đây?” nàng ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Đương nhiên đó chỉ là suy đoán của muội. Trước bức tượng La Hán không có cơ quan, chúng ta hãy nhìn kỹ xem sao”. Nàng nói xong thì cùng Lăng Vị Phong chia nhau tìm kiếm. Quế Trọng Minh vẫn đứng yên chẳng hề nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm hàng La Hán, không biết chàng đang nghĩ gì.

Lăng Vị Phong xem xét kỹ càng chín pho tượng La Hán bên phải, mỗi pho tượng đều sơn đen kịt, sờ vào thì thấy rắn chắc lạ thường, tựa như được đúc bằng sắt thép, chẳng khác gì với những tượng La Hán trong những chùa chiền bình thường ở miền Tây Bắc. Chàng kêu Mạo Hoàn Liên nhìn ở sau lưng cũng chẳng thấy gì. Lăng Vị Phong định đẩy một bức ra xem, chợt nghe Mạo Hoàn Liên kêu lên: “Trọng Minh, huynh làm gì thế?”

Té ra khi Mạo Hoàn Liên đang xem xét mấy bức tượng La Hán, nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quế Trọng Minh đứng ngẩn người ra cứ nhìn đăm đăm bức tượng Phật ở giữa, chẳng hề nhúc nhích, nàng chỉ tưởng rằng Quế Trọng Minh lại phát bệnh bởi vậy mới kêu hoảng lên!

Té ra bức tượng Phật ở giữa không giống như những bức tượng La Hán bình thường mà giống với một người chàng quen thuộc, lúc đầu chàng nghĩ mãi mà không ra, sau đó lục tìm trong ký ức mới nhớ rằng mặt của bức tượng Phật chính là Lý Định Quốc, chủ soái của nghĩa quân năm xưa. Nghĩ phụ Quế Thiên Lan đã dắt chàng đi theo nghĩa quân của Lý Định Quốc bốn năm năm trời, Lý Định Quốc đã từng bông bế chàng. Mạo Hoàn Liên tưởng rằng chàng phát bệnh trở lại nhưng thật ra không phải. Chàng đang dần dần nhớ lại chuyện thời ấu thơ!

Quế Trọng Minh mừng rỡ vô cùng, chàng ôm eo bức tượng Phật lay mấy cái rồi cao giọng nói: “Lý bá bá, có còn nhớ con không?” bàn tay chàng như chạm phải một vật trơn tuột mà vật ấy lại nhúc nhích, chàng cả kinh, hai tay dùng lực đẩy một cái, người thối lui ra sau, chạm vào cơ quan, loạn tiễn bay ra vun vút.

May mà chàng khinh công cao siêu, chân vừa chạm đất thì đã hiểu ra, chàng vội vàng vọt về phía trước, Lăng Vị Phong vỗ hai chưởng ra, đánh rơi được loạn tiễn!

Khi chàng tung người vọt về phía trước, một chuyện lạ lại xảy ra, ở giữa eo bức tượng Phật đột nhiên bay ra một luồng bạch quang, Lăng Vị Phong vung một cây thần mãng chạm phải luồng bạch quang ấy, luồng bạch quang ấy bay hơi chậm lại nhưng vẫn bắn ra, lúc này Quế Trọng Minh đã rút đôi kiếm hất lên, chỉ nghe tiếng kim khí giao nhau, hai cây trường kiếm của chàng đều bị gãy đôi, luồng bạch quang ấy cũng rơi xuống đất.

Lúc này Lăng Vị Phong và Mạo Hoàn Liên cũng đã chạy tới, chỉ thấy ở dưới đất có một vật trông giống kiếm mà chẳng phải kiếm nằm ở dưới đất, thân của vật ấy rất hẹp, chui rất ngắn. Quế Trọng Minh cầm vật ấy lên xem, chỉ cảm thấy mềm oặt tựa như đai lưng, chàng thử cuộn lại, quả nhiên vòng thành một vòng tròn, chàng ngạc nhiên hỏi: “Đây là binh khí gì?” Lăng Vị Phong hai mắt sáng quắc, cả mừng kêu lên: “Quế hiền đệ, hãy thử dùng lực vẩy cho nó thẳng ra xem thử thế nào?”.

Quế Trọng Minh làm theo lời chàng, vật ấy vươn dài đến bốn năm thước, ánh sáng chói lòa, chẳng hề có cảm giác mềm dẻo. Quế Trọng Minh múa một hồi thì thu lại, nói: “Thanh kiếm này thật kỳ lạ!” Mạo Hoàn Liên vội vàng hỏi: “Huynh thế nào rồi? Có nhớ được chuyện trước kia không?” Quế Trọng Minh nói: “Huynh nhớ được tất cả, chuyện lúc nhỏ cũng đã nhớ lại”. Chàng chỉ bức tượng Phật ngồi ở giữa nói: “Bức tượng Phật này trông rất giống Lý bá bá”. Lăng Vị Phong hỏi: “Lý bá bá nào?” Quế Trọng Minh nói: “Chính là là Lý Định Quốc tướng quân!”.

Lăng Vị Phong mừng rỡ nói: “Đệ hãy đưa kiếm ta xem thử”. Quế Trọng Minh cầm lấy thanh kiếm, Lăng Vị Phong xem qua kiếm một lượt, chỉ hàng chữ nhỏ trên chui kiếm nói: “Đệ có thấy ở đây viết cái gì không?” Quế Trọng Minh đọc: “Đằng dao bảo kiếm, truyền từ tiên hiền, lưu tặng anh hào, Lý Định Quốc bá”. Mạo Hoàn Liên nói: “Đây chắc chắn là bảo kiếm của Lý Định Quốc, chả trách nào lợi hại đến thế. Nhưng tại sao ông ta để hàng chữ nhỏ này? Tại sao lại giấu thanh bảo kiếm ở đây? Vả lại nó làm sao đột nhiên bay ra? Chả lẽ trên thế gian thật sự có phi kiếm?” Lăng Vị Phong nói: “Phi kiếm thì không thể có, nó bay ra là vì Quế hiền đệ dùng lực phát động, nếu muội không tin hãy theo ta”.

Lăng Vị Phong nhặt cây Thiên Sơn thần mãng đã bị chém làm hai đoạn, nói: “Thiên Sơn thần mãng cứng rắn như sắc thép, ta lại dùng thủ pháp mạnh đánh ra mà vẫn bị chặt thành hai đoạn, thanh bảo kiếm này xem ra còn hơn cả Du long kiếm của Sở Chiêu Nam”. Chàng ta vừa nói vừa bước đến trước pho tượng Phật,

Quế Trọng Minh và Mạo Hoàn Liên đi theo phía sau. Lăng Vị Phong chỉ một vật trên bàn thờ nói: “Các người có thấy cái gì đây không?” Quế Trọng Minh cầm lên xem, quả nhiên chỉ thấy một vật tựa như đai lưng đen thui. Chàng ta dùng tay bóp mới biết bên trong trống rỗng, thử đút bảo kiếm vào thì đúng là một cái vỏ kiếm. Lăng Vị Phong cười nói: “Vỏ kiếm này có thể cuộn lại, đệ thử xem sao”. Quế Trọng Minh làm theo, quả nhiên chẳng hề sai.

Lăng Vị Phong nhìn xung quanh tượng Phật, nói với Quế Trọng Minh: “Thanh kiếm này vốn được đeo ở eo bức tượng Phật như đai lưng, lúc nãy đệ đã dùng lực đè vào, đã phát động lò xo nên thanh kiếm bay khỏi bao”. Quế Trọng Minh nói: “Lăng đại ca, hình như huynh biết lai lịch của thanh kiếm này?” Lăng Vị Phong nói: “Khi ta ở Thiên Sơn học kiếm, Hối Minh thiền sư đã từng kể về các nhân vật võ lâm lừng danh và các thanh bảo kiếm cho ta nghe. Người nói có một thanh Đẳng giao kiếm là của kinh lược Liêu Đông Hùng Dương Mật triều Minh. Thanh kiếm này dùng bạch kim của miền Đông Bắc đúc thành, có thể co duỗi như ý, có thể đeo ở eo như đai lưng. Hùng Dương Mật đã dùng thanh kiếm này giết được rất nhiều Thát Tử, sau đó ông ta bị gian thần Ngụy Trung Hiền hại chết. Thanh kiếm này mất tích. Không ngờ lại xuất hiện ở đây. Những dòng chữ trên kiếm có lẽ là do Lý Định Quốc lấy được, sau khi thất bại ông đã giao thanh kiếm này cho ái tướng tâm phúc cất giữ để họ truyền cho bậc anh hùng sau này”. Quế Trọng Minh ngạc nhiên nói: “Tôi thường nghe nghĩa phụ nói Hùng Dương Mật có thể sánh bậc danh tướng ái quốc Nhạc Vũ Mục, tôi làm sao dám sử dụng thanh kiếm này? Lăng đại ca, kiếm pháp của huynh cao cường, chỉ bằng huynh cứ giữ lấy”. Lăng Vị Phong cười rằng: “Đó là do đệ phát hiện, đương nhiên phải thuộc về đệ. Hơn nữa ta và đệ học kiếm pháp khác nhau, kiếm pháp của ta chỉ cần dùng kiếm bình thường có thể địch lại với bảo kiếm của đối phương. Ta lấy thanh kiếm này cũng vô ích, nhưng đối với đệ thì trái lại. Nếu đệ sợ không xứng với thanh bảo kiếm này thì cứ giữ lại để sau này truyền cho người thích hợp hơn”. Quế Trọng Minh nghe chàng nói thẳng thắn như thế thì cũng không nói gì nữa.

Khi Quế Trọng Minh, và Lăng Vị Phong đang bàn luận, ở cửa động đột nhiên phát hiện có ánh lửa, Lăng Vị Phong vỗ vai Quế Trọng Minh nói: “Đệ hãy thử thanh kiếm này xem sao! Bên ngoài có người đến”. Ba người nín thở chờ đợi, chỉ thấy ở cửa động có mấy bóng người, trong chốc lát bọn họ đã đến trước tượng Phật. Một người là ông già gù Hàn Kinh, một người là Đạt thổ ty, người kia thì họ không biết.

Té ra bọn Lăng Vị Phong vào trong động, quần hào bên ngoài càng nôn nóng hơn. Một hồi sau vẫn không thấy họ ra, Đạt thổ ty toan xông vào trong động.

Hàn Kinh nghe từ xa có tiếng huýt gió vọng tới thì nói với Đạt thổ ty: “Đừng lo, để cho ba người bọn chúng mở đường, đảm bảo chúng ta có thể lấy được báu vật”.

Trương Nguyên Chấn Lư Đại nhìn kỹ lại, chỉ thấy có một ông già vắn tay chào Hàn Kinh. Hàn Kinh giơ tay nói: “Hạ lão huynh đã đến, chuyện này sẽ dễ dàng hơn. Hạ lão huynh là người năm xưa được Lý Định Quốc phái đi giúp Quế Thiên Lan tạo ra cơ quan trong thạch động này”. Thế rồi Hàn Kinh mới giới thiệu cho hai bên, quần hào mới biết kẻ này là thợ mộc nổi tiếng Hạ Vạn Phương vào ba mươi năm trước. Lão ta tinh thông các loại ám khí, võ công cũng rất khá, Hạ Vạn Phương từ lâu đã nổi danh, thế rồi đôi bên chào hỏi nhau, Hàn Kinh hỏi: “Còn hai người nữa đâu?” Hạ Vạn Phương nói: “Khi vào sơn cốc, chúng tôi đã tách nhau ra. Họ đi đánh Quế lão đầu, còn tôi đến đây”. Hàn Kinh cười nói: “Khi chúng ta đến đây còn sợ Quế lão đầu ngăn cản nên hẹn nhiều cao thủ, ai ngờ lúc này mới biết lão đã chết”.

Hạ Vạn Phương nói: “Nếu biết như thế đã không hẹn bọn họ đến để khỏi chia thêm phần”. Đạt thổ ty nói: “Quế lão đầu tuy đã chết nhưng e rằng chúng ta vẫn còn gặp trở ngại. Lúc này còn có một tên Thiên Sơn thần mãng và thiếu niên áo vàng, e rằng bọn chúng chẳng kém gì Quế Thiên Lan”. Lư Đại nói: “Mỗi người cứ chia cho y một phần là xong”.

Khi Hoàn Liên đến nơi, bọn Vương Cương đã bị giết, y không thấy hai người Lăng, Quế ra tay, y bật cười rằng: “Uổng cho ông là nhân vật võ công cao cường, cứ gì lại sợ hai tên hậu bối!” Đạt thổ ty tức giận nói: “Ai mà sợ? Nhưng bọn họ cũng là cao thủ, ông không nên xem thường. Ông đưa bản đồ đây, tôi vào một mình”. Hạ Vạn Phương vội vàng nói: “Chúng ta vào động xem thử, đi nhiều cũng không hay lắm. Ba người vào là được. Đạt thổ ty đúng là có lòng tốt, chúng ta phải cẩn thận hơn!” Hàn Kinh lạnh lùng gật đầu cùng Đạt thổ ty, Hạ Vạn Phương phóng vọt qua rèm nước lướt vào trong sơn động.

Hạ Vạn Phương hiểu rõ các cơ quan trong động, đương nhiên biết cách đi. Chỉ trong chốc lát y đã dẫn hai người kia đến trước bàn thờ. Hàn Kinh thấy Quế Trọng Minh đang sờ bức tượng Phật thì giật mình, tưởng rằng họ đã phát hiện ra bí mật, không kịp suy nghĩ đã phóng vọt tới trước vung cây gậy trong tay bổ xuống đỉnh đầu Quế Trọng Minh. Cây gậy này được làm bằng thép bách luyện, cực kỳ cứng rắn. Quế Trọng Minh vẩy tay, cây Đàng giao kiếm đột nhiên vươn dài, chỉ nghe keng một tiếng, cây gậy lập tức bị chặt đứt một nửa. Hàn Kinh cả kinh, y chùng hững rồi đột nhiên nổi giận, quét nửa cây gậy còn lại tới. Quế Trọng Minh tựa như thấy phía trước mặt có mười mấy cây gậy đánh tới thì quát lớn một tiếng, phóng vọt người lên né tránh cây gậy, cây Đàng giao kiếm múa tròn, kiếm hoa

chụp xuống đầu đối thủ. Đó là tuyệt chiêu Triển dịch ma vân trong Ngũ cầm kiếm pháp. Lối đánh gậy của Hàn Kinh tuy nhanh nhẹn đến cực điểm nhưng không thể nào tránh nổi thanh kiếm, chỉ nghe keng một tiếng, cây gậy lại bị chẻ mất một đoạn. Hàn Kinh hai mắt long lên sòng sọc, không đợi Quế Trọng Minh hạ chân xuống đất đã vội vàng dùng tuyệt chiêu trong Thiên ma trượng pháp, phóng vọt người qua, cây gậy trong tay đâm vào huyết đan điền của Quế Trọng Minh. Quế Trọng Minh thân kiếm không được, buộc phải vận dụng kinh công tuyệt đỉnh xoay thanh kiếm, điểm mũi kiếm vào đầu gậy rồi mượn lực điểm ấy đảo ngược người ra sau. Trong tiếng kêu hoảng của Mạo Hoàn Liên, chàng đã lộn người sang phía bên trái của pho tượng Phật, cây kiếm trong tay chạm vào bàn tay pho tượng kêu xẹt một tiếng, cánh tay bị đứt xuống. Cánh tay rơi xuống phát ra màu vàng, Quế Trọng Minh cúi đầu nhìn thì thấy cánh tay đó làm bằng xích kim bọc sắt bên ngoài, chàng không khỏi kêu lên: “Bức tượng La Hán này làm bằng vàng!”.

Hàn Kinh cười ha hả, cao giọng nói: “Đúng thế, mười tám pho tượng La Hán đều được đúc bằng vàng nhưng đây là vật đã có chủ. Các người không được nhòm ngó!” Lãng Vị Phong quát: “Ai là chủ nhân?” Hàn Kinh chỉ mình nói: “Là bọn ta, các người hãy mau rút ra khỏi động!”.

Lãng Vị Phong cười lạnh bước tới, nói: “Xem ra lão già gù nhà ngươi đã lú lẫn, bọn ta có thể chia cho ngươi ít tiền mua quan tào!” Hàn Kinh cả giận, thấy Lãng Vị Phong bước tới thì đột nhiên đẩy vào pho tượng Phật, pho tượng lắc lư tựa như muốn ngã ra phía sau. Lãng Vị Phong quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy ra phía trước đánh âm một tiếng, bức tượng ngã xuống đất. Hàn Kinh thất kinh, y vốn muốn đẩy bức tượng ngã, nào ngờ khí lực không đủ, lực đẩy ngược lại của Lãng Vị Phong còn mạnh hơn y rất nhiều.

Sau khi bức tượng ngã, trên bệ xuất hiện một cái hộp gấm, Lãng Vị Phong mở cái hộp gấm ra, bên trong có một bức thư, Quế Trọng Minh phóng tới bên cạnh chàng, vung cây Đàng giao kiếm loang loáng, Hàn Kinh cầm cây gậy gãy hơi thở dốc, không dám tiến đến gần. Y nhìn Đạt thổ ty, Đạt thổ ty vẫn đứng lặng một chỗ, chẳng hề có ý ra tay.

Lãng Vị Phong cầm bức thư lên nhìn, thư đề rằng: “Năm Ất Dậu, tháng Mạnh Thu, đại tặc cướp nước, tông thất dời xuống miền Nam, chạy đến ranh giới Vân Nam, chẳng thể gượng dậy nổi, gởi gấm hy vọng cho đời sau. Định Quốc phụng lệnh của Đại Tây vương và ý chỉ của Vĩnh Lịch đế dùng mười vạn tám ngàn cân vàng đúc thành mười tám pho tượng La Hán giấu trong động này để người hào kiệt phục quốc. Nếu có kẻ chiếm làm của riêng thì trời tru đất diệt”.

Trước khi Lý Định Quốc chạy đến Miến Điện, đã ra lệnh cho Quế Thiên Lan cất giữ số vàng này trong động. đại tặc chính là Ngô Tam Quế, Đại Tây vương là niên hiệu của Trương Hiến Trung, vua Vĩnh Lịch chính là Quế vương Chu Giao Lang bị Ngô Tam Quế bắt và giết ở Miến Điện (vào thời Sùng Trinh Chu Do Lang được phong làm Vĩnh Minh vương, cháu của Minh Thần Tôn”. Lý Định Quốc vốn là một đại tướng của Trương Hiến Trung, sau đó tôn Quế vương làm vua để kháng Thanh. Sau khi Trương Hiến Trung thất bại, trong cơn tức giận đã đổ kim ngân châu báu xuống Xuyên Giang. Lúc đó vẫn còn có mấy vạn cân vàng trong quân của Lý Định Quốc, Trương Hiến Trung gửi thư bảo ông ta tiêu hủy vàng nhưng ông ta không chịu tuân theo lệnh này, sai sứ giả về báo rằng sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cho số vàng này. Thật ra lúc đó Trương Hiến Trung đã bị thương, thoi thóp sắp chết, nghe thế thì nói với sứ giả rằng: “Hoàng đế của chúng ta vốn muốn tài sản trong thiên hạ đều tiêu tan cùng ta, tên tiểu tử Lý Định Quốc lại coi trọng số vàng này như thế. Người hãy về nói với y, không hủy cũng được nhưng không thể để cho kẻ địch lấy”. Số kim ngân châu báu Trương Hiến Trung vứt bỏ xuống Xuyên Giang có giá trị cao hơn số vàng này rất nhiều. Ông ta đâu coi một chút ít vàng này ra gì, bởi vậy cũng mặc kệ Lý Định Quốc đã chống lệnh. Nếu không với tính cách của ông ta thì đâu để cho Lý Định Quốc yên thân.

Sau khi Lý Định Quốc lập vua Vĩnh Lịch lại bị Ngô Tam Quế xua đại quân truy kích, vua Vĩnh Lịch biết chẳng có hy vọng phục quốc, bởi vậy mới trao mấy vạn cân vàng của mình cho Lý Định Quốc, bảo ông ta cất giữ. Cả hai số vàng cộng lại là mười vạn tám ngàn cân, Lý Định Quốc chọn ra ba trăm người tâm phúc, mỗi người đều cắt máu thề rằng sẽ không tiết lộ chuyện này. Ba trăm người ấy do Quế Thiên Lan suất lĩnh, bí mật đem số vàng vào sơn cốc, đúc thành mười tám bức tượng La Hán.

Quế Thiên Lan một mặt đào hang một mặt đúc tượng. Sau đó rất nhiều thợ quay trở lại trong quân, cuối cùng chỉ còn sáu bảy thợ khéo, sắp đặt cơ quan trong động, Hạ Vạn Phương là một trong những thợ khéo tham gia chuyện này, ông già lưng gù Hàn Kinh là phó tướng của Quế Thiên Lan. Khi mọi việc sắp xong xuôi, Quế Thiên Lan đã cho Hàn Kinh trở về trong quân, không để ông ta biết bí mật cơ quan, lúc đó Hàn Kinh rất bức bối nhưng không thể nói ra, bởi vậy mới bức bối đến hơn hai mươi năm.

Sau khi giấu mười vạn tám ngàn cân vàng, Quế Thiên Lan cùng các thợ khéo cũng trở về trong quân, sau nhiều năm kịch chiến bị đuổi đến tận Miến Điện, ba trăm người thân tín của Lý Định Quốc chỉ còn lại vài người. Lý Định Quốc chết đi, số người này cũng thất tán.

Quế Thiên Lan ẩn cư ở Kiếm Các, một mặt là tránh triều đình truy bắt, hai là bảo vệ cho số vàng. Bởi vì ông ta đã cắt máu ăn thề, nên trước khi chết cũng chẳng cho Thạch đại nương biết. Năm này qua năm nọ, thời gian trôi nhanh, triều nhà Thanh đã sắp bình định Trung Nguyên, các nhóm nghĩa quân lẻ loi cũng chẳng làm nên trò trống gì, Quế Thiên Lan thấy hy vọng phục quốc khó thành. Bởi vậy mới để lại một bức bản đồ ẩn hình trong tấm áo vàng vốn là muốn đợi Quế Trọng Minh lớn lên thì sẽ cho chàng biết bí mật để chàng mưu đồ phục quốc. Không ngờ mối ân oán giữa Thạch Thiên Thành lại trỗi dậy Quế Trọng Minh đau đốn bỏ đi, Quế Thiên Lan cũng chết thắm nơi núi hoang.

Lại nói Hàn Kinh từ sau khi Lý Định Quốc chết đã ẩn cư ở Xuyên Đông hơn hai mươi năm, cũng luyện được một thân tuyệt kỹ, trở thành một người có tên tuổi ở Xuyên Đông, cao thủ võ lâm các nơi rất tôn kính y. Y vốn chẳng có lòng làm chuyện lớn, cũng không muốn lấy vàng. Không ngờ một người thợ khéo tham gia vào công việc cất giấu vàng còn sống sót, sau nhiều phen gian khổ đã đi theo Mi Sơn trại chủ La Đạt, kẻ này nổi lòng tham kể cho La Đạt biết bí mật rồi xúi giục y đi lấy, đồng thời nói với y rằng Hàn Kinh cũng là một trong những kẻ cầm đầu ngày ấy. La Đạt nghe thế cả mừng, đích thân đến gặp Hàn Kinh, cầu xin Hàn Kinh giúp đỡ. Y nói rất khéo léo, một mặt khơi dậy hùng tâm của Hàn Kinh, bảo ông ta lấy vàng để xưng bá võ lâm, một mặt khích cho ông ta quyết một trận thư hùng với Quế Thiên Lan để tăng danh tiếng trên võ lâm. Hàn Kinh vốn là một kẻ kiêu ngạo, khi về già thì lắm cảm, nghĩ rằng số vàng ấy dầu sao cũng vô chủ, nếu mình lấy được thì sẽ lập tức trở nên giàu có bởi vậy cũng động lòng tham, đi cùng La Đạt, lại mời thêm hai cao thủ nữa chuẩn bị đối phó với Quế Thiên Lan.

Sự việc tuy kín đáo nhưng không biết thế nào đã lộ ra, những kẻ võ công cao cường ở Tứ Xuyên không hẹn mà đều kéo nhau đến Kiếm Các, những kẻ này cũng như La Đạt, chẳng có chí lớn gì mà chỉ muốn lấy được số vàng lớn ấy.

Trước khi chết Lý Định Quốc cũng đã giao cây Đẳng giao kiếm cho Quế Thiên Lan, bảo ông ta cất giữ cho mình để sau này tặng cho bậc anh hào. Quế Thiên Lan thử dùng cây kiếm buộc ngang bức tượng Phật làm như đai lưng. Ông ta vì nhớ Lý Định Quốc, nên đã đúc gương mặt của bức tượng giống như của Lý Định Quốc. Thế là cây bảo kiếm đã rơi vào tay Quế Trọng Minh.

Lăng Vị Phong xem xong di thư của Lý Định Quốc thì đã hiểu rõ nguồn gốc của số vàng. Vì thế cười lạnh một tiếng với Hàn Kinh, hồ hững nói: “Thất kính, thất kính, té ra ông là chủ nhân của số vàng này? Vậy ông chính là Lý Định Quốc tướng quân? Từ lâu tôi đã nghe nói Lý Định Quốc chết ở Miến Điện, không ngờ ông ta lại còn sống trên đời!”.

Hàn Kinh đỏ ửng mặt, tức giận quát: “Khi xưa và Lý Định Quốc sống chết có nhau, tên nhãi nhép nhà ngươi vẫn còn đang bú sữa. Ngươi biết cái gì?” Lăng Vị Phong cười hì hì: “Nếu đã cùng sống chết có nhau với Lý Định Quốc thì càng tốt. Chắc ông biết y của ông ta”. Hàn Kinh đột nhiên ném cây gậy về phía Lăng Vị Phong, quát: “Dù ngươi muốn ra tay ngăn cản cũng không được”. Lăng Vị Phong vung tay phóng ra một luồng kim quang đánh bật khúc gậy ấy đi, nói: “Ta chính là muốn cản ngươi!” Hàn Kinh vội vàng lách người qua, rút cây gậy trở về, chỉ thấy trên đầu gậy có cắm một vật dài năm sáu tấc như tên mà không phải tên, y thất kinh thầm nhủ: “Tên tiểu tử có thể nhổ vào món ám khí nhỏ bé thế này mà đánh ngược cây gậy của mình trở về, công lực thật không thể coi thường. Muốn thắng y có lẽ sẽ rất khó, nhưng dẫu sao mình cũng là nhân vật lừng lẫy trên võ lâm, làm sao có thể nuốt nổi cơn giận này”. Lăng Vị Phong nói: “Ngươi muốn lấy vàng cứ đến đây!” thế rồi cây kiếm thép vung lên. Quế Trọng Minh cũng cầm Đẳng giao kiếm đứng bên cạnh Lăng Vị Phong.

Hạ Vạn Phương là người tham dự chuyện này từ đầu đến cuối, y biết mỗi bức tượng La Hán nặng đến sáu ngàn bốn trăm cân, sáu ngàn cân là xích kim, bốn trăm cân là sắt thép, Hàn Kinh chỉ cảm thấy lay động bức tượng La Hán nhưng Lăng Vị Phong có thể đẩy La Hán ngã xuống đất, xem ra chàng hơn Hàn Kinh một bậc. Thế rồi y vội nói: “Muốn tỉ thí phải ra bên ngoài, ở đây toàn là cơ quan. Vả lại phải nói qui củ để mà quyết định cho dễ!” có nghĩa là đòi bên phải nói mục đích, lai lịch và yêu cầu của mình ra. Hạ Vạn Phương nói thế là muốn bảo bọn Lăng Vị Phong ra ngoài thương lượng. Đạt thổ ty nói: “Đúng thế! Cần gì vì chút vàng này mà tổn thương hòa khí, ra bên ngoài mời đồng đạo võ lâm cùng bàn, chúng ta sẽ chia nhau một chén nước là xong!” thật ra Đạt thổ ty chẳng hề muốn chia vàng cho Lăng Vị Phong. Chỉ vì y thấy hai người Lăng, Quế đều là những kình địch khó xoi, nghĩ bụng nếu động thủ trong động thì phía bên mình sẽ lọt xuống thế hạ phong, chi bằng ra ngoài rồi tính tiếp.

Lăng Vị Phong cầm kiếm vào bao, nói: “Thôi được! Muốn đánh cũng phải tìm nơi cho tốt, ra ngoài đi thôi. Xin mời!” Hàn Kinh chẳng nói lời nào, chạy ra ngoài cửa động theo quy tắc “Trái ba phải bốn giữa mười hai,” cả đoàn người cũng theo y chạy ra ngoài.

Sáu người vọt qua rèm nước, quần hào trong góc chạy lên, sáu bảy cái miệng nhao nhao hỏi kết quả, Hạ Vạn Phương nói: “Mười vạn tám ngàn cân vàng ở bên trong, chúng ta đều gặp may!” Đạt thổ ty nói: “Vàng thì có nhưng phải bàn xem nên chia như thế nào”. Trương Nguyên Chấn nói: “Bảy người chúng ta đều biết nơi này giấu vàng nên đến đây, đương nhiên ai nấy cũng có phần, còn ba

người còn họ...” Lư Đại chen vào nói: “Bọn ba người Lăng đại hiệp cũng có phần, chúng ta cứ chia thành mười phần thì không cần phải tranh cãi nữa”. Lư Đạt đã được cầm máu, nằm ở dưới đất rên lên nói: “Tôi vào động trước nhất, đã bị thương vì mọi người, các người đã có lời trước, phải chia cho tôi hai phần!” Hàn Kinh hừ một tiếng rồi nói: “Nếu người tìm ra kết quả đương nhiên sẽ chia cho người hai phần, nhưng người vừa vào đã bị tên bắn chạy ra!” y hơi ngáp ngừng rồi nói: “Không thể chia vàng như thế!”.

Quần hào ngạc nhiên nói: “Vậy phải nên chia như thế nào? Hàn Kinh chỉ Hạ Vạn Phương nói: “Vàng là do ta chôn, cơ quan là do y sắp đặt. Bọn ta mỗi người chiếm hai phần, năm người các người mỗi người một phần, ngoài ra ta còn mời hai người bằng hữu đi cùng với Hạ lão đệ đến đây, tuy họ chưa đến nhưng cũng phải tính cho họ một phần. Còn ba người khách bên kia...”.

Y chỉ Lăng Vị Phong tiếp tục nói: “Chiếu thi định chỉ có thể chiếm một phần. Họ chỉ may mắn tìm ra, không thể chia theo cách của chúng ta”.

La Đạt rất bức tức, y đã bị thương mà chỉ chia được một phần còn hai người bằng hữu chưa lộ mặt của Hàn Kinh lại cũng chiếm một phần nhưng vừa mới cầm máu, toàn thân yếu ớt, y không dám lên tiếng. Đạt thổ ty cũng không phục, y vốn muốn lên tiếng nhưng Lư Đại đã cướp lời: “Hàn đại ca và Hạ đại ca mỗi người chiếm hai phần, điều đó đương nhiên. Có điều ba người phe Lăng đại hiệp cộng lại cũng chỉ được một phần thì không công bằng. Theo tôi nếu có nước mọi người cùng uống, mỗi người họ cũng phải được chia cho một phần. Còn bằng hữu của Hàn đại ca, theo lý mà nói vẫn chưa lộ mặt, vốn là khó cho họ xen vào. Nhưng Hàn đại ca đã mời họ, huynh đệ chúng tôi có thể nể mặt, tôi thấy cứ để cho hai người họ chiếm một phần, cộng lại là mười ba phần bằng nhau. Mọi người thấy thế nào?” La Đạt cảm kích ơn cứu mạng của Lăng Vị Phong, lên tiếng khen hay. Đạt thổ ty tuy không phải là đối thủ của bọn Lăng Vị Phong nhưng y muốn khích bác cho Hàn Kinh và Lăng Vị Phong ra tay để mình ngồi yên hưởng lợi cũng khen hay. Hàn Kinh vừa nhìn thì phía bên mình có ba người đòi chia phần cho Lăng Vị Phong thì trong lòng lại hoảng lên, nghĩ thầm nếu cứ kiên quyết nữa thì bọn họ liên thủ, mình cũng không xong, thế rồi mới cười khan mấy tiếng: “Được, chúng ta không đánh không quen nhau. Tiền tài là chuyện nhỏ, nghĩa khí là chuyện lớn, cứ theo Lư đà chủ vậy, chia thành mười ba phần bằng nhau”. Đạt thổ ty vừa nghe thì rất thất vọng!

Trong khi quần hào lục lâm đang tranh cãi nhau chuyện chia phần, Lăng Vị Phong đứng lặng một bên, hững hờ chẳng thèm để ý, đến lúc này mới đột nhiên trợn mắt đứng phắt dậy, quát: “Ai chia phần với người? Các người chẳng qua chỉ

tự biên tự diễn”. Hàn Kinh ngạc nhiên hỏi: “Vậy phải chia thế nào?” Lăng Vị Phong nói: “Toàn bộ số vàng này là của ta, ai muốn chia cứ nói chuyện với ta!” chàng vừa nói ra lời ấy, không những quần hào thất sắc mà ngay cả Quế Trọng Minh và Mạo Hoàn Liên cũng ngạc nhiên, thầm nhủ: “Sao Lăng đại hiệp đột nhiên cũng trở nên ham vàng?” Quế Trọng Minh khẽ kéo tay áo Lăng Vị Phong, nói: “Chúng ta cần nhiều vàng thế để làm gì?” Lăng Vị Phong nói bên tai chàng: “Các người đừng lo. Ta sẽ dựa vào số vàng này để thu phục đám ma đầu làm một chuyện lớn”.

Lăng Vị Phong muốn độc chiếm số vàng, điều đó đúng là gây bất ngờ cho mọi người. Trong nhất thời họ chẳng nói ra lời nào trái lại thấy Lăng Vị Phong và Quế Trọng Minh to nhỏ thì thầm thì tưởng rằng hai người bàn cách đối phó với mình, ai nấy đều phẫn nộ. Dù Lư Đại vốn cảm kích Lăng Vị Phong cũng lấy làm bức mình, thầm nhủ: “Té ra Thiên Sơn thần mãng chỉ có cái hư danh, là một kẻ thấy lợi quên nghĩa”. Y không đợi Hàn Kinh lên tiếng đã tiến về phía trước hai bước, cung tay nói: “Lăng đại hiệp, dựa vào cái danh Thiên Sơn thần mãng, chúng tôi vốn phải kiêng dè. Nhưng bọn huynh đệ từ xa đến đây, Lăng đại hiệp bảo chúng tôi trở về bằng tay không thì biết ăn nói thế nào!”.

Quần hào chợt kêu lên: “Đúng thế? Đó là qui củ gì?” Lăng Vị Phong trợn mắt cười hì hì rồi nói: “Đó là qui củ của hắc đạo các người. Bọn ta đã phát hiện ra vàng trước, bát nước này không thể chia ra được, phải do ta làm chủ!” Khi người trong lục lâm chiếm tài vật, nếu có một đồng đạo khác phát hiện, theo qui củ họ có thể đòi chia nhưng phải được người phát hiện ra trước đồng ý. Nếu không đồng ý mà người đòi chia không chịu buông tay thì phải dùng võ lực giải quyết. Bởi vậy Lăng Vị Phong làm thế cũng không phải là không hợp qui củ.

Lư Đại nghe Lăng Vị Phong trả lời thì cảm thấy khó mở miệng. Y tuy không phục Lăng Vị Phong ỷ mạnh độc chiếm nhưng cũng không muốn xích mích với chàng, thế rồi lùi sang một bên, im lặng chẳng nói. Hàn Kinh và Đạt thổ ty tức giận đến mắt long lên sòng sọc, cười lạnh nói: “Vậy chúng ta chỉ đành tỉ thí với nhau!” Lăng Vị Phong nói: “Giờ đây số vàng này coi như là của ta, nếu ai muốn lấy thì phải tỉ thí với ta. Dù dùng tuyệt kỹ gì ta cũng chịu theo. Lần này chúng ta tỉ thí tuyệt kỹ đoạt vàng, vốn của mỗi môn là một pho tượng La Hán, ai thắng thì người đó lấy một pho tượng, cũng có thể cộng thêm vào để tỉ thí tiếp. Nếu các người chịu tỉ thí như thế, một mình ta sẽ tiếp. Nếu các người muốn cùng xông lên, ba người chúng ta sẽ chịu theo”.

Hàn Kinh nghĩ bụng: “Mỗi người chúng ta đều có võ công độc môn, dù Lăng Vị Phong nhà người có giỏi hơn cũng không thể tinh thông tuyệt kỹ các nhà. Tỉ thí

như thế có lợi hơn cùng xông lên”. Ở đây toàn là những nhân vật có tiếng tăm, chẳng thể nào ý đông hiệp yếu, vả lại nếu cùng xông lên thì cây bảo kiếm của Quế Trọng Minh có thể khắc chế tất cả các loại binh khí khác, Lư Đại thâm nhủ: “Nếu tỉ thí như thế, khi đến lượt mình có thể tỉ thí bằng văn để giữ trọn hòa khí”. Thế rồi cũng tỏ vẻ tán đồng.

Lăng Vị Phong thấy quần hào lục lâm đều chấp nhận thì mỉm cười, phóng lên một tảng đá lớn rồi cao giọng nói: “Ai lên trước?” Đạt thổ ty bước ra nói: “Người xuống đây, ta muốn chơi với người một trò”.

Lăng Vị Phong ôm quyền nói: “Trò gì?” Đạt thổ ty cởi áo ngoài, lộ ra làn da đen bóng, hai tay gồng lên, xương cốt kêu răng rắc, cao giọng nói: “Chúng ta sẽ chơi trò mượn ba trả năm! Trước tiên người cho ta đánh ba quyền, ta sẽ trả lại cho người cả vốn lẫn lời năm quyền. Khi đánh không ai được dùng khinh công né tránh, cũng không được trả đòn. Nếu tử thương đó là do số trời!” Đạt thổ ty là đệ nhất cao thủ ngoại gia quyền, mình đồng da sắt, đã luyện được công phu tuyệt đỉnh Thiết bố sam, cả đao kiếm cũng chẳng chém y được huống chi nắm đấm. Y nghĩ Lăng Vị Phong nếu bị đấm ba quyền không chết cũng bị thương. dù không bị thương, chàng đánh năm quyền y cũng chẳng sợ.

Lư Đại nghe thế thì thâm nhủ Đạt thổ ty đã chiếm được phần hơn, y đòi đấm trước ba quyền, Lăng Vị Phong chắc chắn sẽ không chấp nhận. Quả nhiên Lăng Vị Phong nói: “Không công bằng tí nào”. Đạt thổ ty nói: “Vậy người đấm ta trước ba quyền, ta đấm người năm quyền”. Nào ngờ Lăng Vị Phong không phải có ý này, chàng không để Đạt thổ ty lên tiếng mà không ngừng nói: “Không công bằng, ta cần gì phải hơn người hai quyền? Ta không cần lấy lời, người đấm ta ba quyền, ta trả lại người hai quyền!” Đạt thổ ty cả giận, thâm nhủ: “Người dám coi thường ta”. Rồi cao giọng nói: “Vậy người xuống đây, chúng ta tỉ thí!”.

Lăng Vị Phong đứng một chân trên tảng đá, hai quyền đưa ra, cũng nói: “Người lên đây, tỉ thí trên tảng đá này tốt hơn nhiều, ai rơi xuống người ấy thua”. Đạt thổ ty nhìn, quả nhiên tảng đá ấy chỉ có thể đứng được hai người, đừng nói là dùng khinh công né tránh, dù xoay người lại tránh cũng chẳng được. Y thâm nhủ: “Lần này là người tự tìm cái chết”. Rồi y vung tay phóng lên tảng đá, Lăng Vị Phong vẫn đứng một chân, nói: “Người đứng cho vững đấy! Tảng đá này rất hẹp! Được, người phát quyền đi thôi!”.

Đạt thổ ty thấy chàng đứng một chân, rõ ràng là có ý nhường cho mình. Y đã nổi danh trên võ lâm ba mươi năm, đã có bao giờ bị coi thường như thế, thế là lửa giận ngất trời, quát lớn: “Người cũng đứng cho vững đấy!” rồi đấm vù tới một quyền trước ngực Lăng Vị Phong. Lăng Vị Phong ưỡn ngực đón lấy, chỉ nghe binh

một tiếng, Lăng Vị Phong lắc lư người như muốn ngã xuống, Quế Trọng Minh cả kinh, định nhảy đến cứu thì Lăng Vị Phong đã tìm người lại, kêu ối chao một tiếng rồi nói: “Không sao cả!”.

Đạt thổ ty như đắm vào một tảng sắt, nắm tay đau nhói, người chỉ hơi lắc lư như Quế Trọng Minh chỉ để ý đến Lăng Vị Phong, quần hào đều cả kinh.

Té ra Lăng Vị Phong cố ý tiếp đòn để xem thử kinh lực của y. Kết quả là Lăng Vị Phong tuy không ngã nhưng ngực cũng đau nhói. Chàng điều chỉnh hơi thở, vận khí đi một vòng, khí dồn đến tứ chi, biết mình không bị thương thì bớt lo hơn, lại cười hì hì rằng: “Đã đắm xong quyền thứ nhất. Quyền thứ hai!” Đạt thổ ty chẳng nói một lời, vận thần lực đắm vù ra một quyền vào đòn điền của Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong hơi lắc người sang trái, cú đắm của Đạt thổ ty lướt qua da, kinh đạo chẳng thể nào đẩy ra được. Lăng Vị Phong đã dùng tự quyết chữ “ngự” để hóa giải kinh lực của y, chàng lại cười hì hì: “Đã đắm xong quyền thứ hai, còn một quyền cuối cùng, xin mời!” Đạt thổ ty trợn mắt, gầm lớn một tiếng, hai quyền cùng phát ra, Lăng Vị Phong đột nhiên ngửa người ra sau, một chân giở lên trời, đầu cúi ra phía sau, nửa thân người giở hồng lên khỏi tảng đá, lực của hai cú đắm đầu chỉ nặng ngàn cân, nhưng Lăng Vị Phong ngửa ra sau mà chân làm trụ vẫn không hề nhúc nhích, bụng đã hóp vào ba tấc, hai cú đắm của Đạt thổ ty đều trúng vào bụng chàng nhưng bị cơ bụng của chàng húc lấy, Đạt thổ ty đã vươn dài tay, chẳng thể nào đẩy xích ra nữa, Lăng Vị Phong ngửa người dậy, quát: “Buông!” Đạt thổ ty chỉ cảm thấy một luồng đại lực dồn tới, người lão đảo như muốn ngã xuống, may mà công lực của y cũng thâm hậu, hai chân y bấu xuống đất, dùng Đại lực thiên cân trụ mới tìm người lại được. Quần hào thấy thế thì đều không khỏi kêu ầm lên!

Lăng Vị Phong tiếp ba quyền (chú thích: Lần cuối cùng tuy hai quyền cùng phát ra nhưng cũng tính là một quyền. Một quyền mà nhà võ nói tính cả hai tay), hai chân vững chãi đứng đối diện với Đạt thổ ty, cười hì hì rằng: “Giờ đến lượt ta phát quyền, ngươi đứng vững chưa?” Đạt thổ ty thâm lo, nói: “Ngươi đợi một lát”. Y điều chỉnh xong hơi thở, dùng lực gồng lên, xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc, lúc này y mới định thần, thầm nhủ: “Lăng Vị Phong nhà ngươi dù công lực thâm hậu nhưng cũng chưa chắc phá nổi công lực Thiết bố sam của ta”. Thế rồi hai chân như đóng cứng lên tảng đá, kêu lên: “Ngươi đánh đi!” Lăng Vị Phong mỉm cười, chưởng phải vung lên, quyền trái đắm xuống, nói: “Đây là quyền thứ nhất!”.

Đạt thổ ty đột nhiên hạ người xuống, hích vai về phía trước, Lăng Vị Phong đắm bình một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng đại lực phản kích trở lại, chàng lập

tức râu quyền, Đạt thổ ty hừ một tiếng, khi chàng râu quyền lại thì dùng niêm kinh kéo người đi thêm hai bước, Lăng Vị Phong hơi lắc qua một bên, quát: “Đứng cho vững!” Đạt thổ ty đỏ ửng mặt, cố gắng dùng trọng thân pháp tìm người lại, chẳng nói một lời.

Té ra Đạt thổ ty đã dùng xảo kinh trong quyền ấy. Số là “Mượn quyền trả quyền” là qui định khi người ta đấm thì không được phản công, y hích vai về phía trước thực ra là đã phản công nhưng y không động thủ, bởi vậy không tính là phạm qui.

Lăng Vị Phong đánh một quyền mà y không ngã, dùng niêm lực nội gia cũng chỉ có thể dắt y được hai bước, chàng bất giác ngạc nhiên, thầm nhủ: “Gã này đúng là danh đồn không ngoa, tuy dùng xảo kinh nhưng công lực thật là thâm hậu. Mình phải thử xem Thiết bố sam của y như thế nào?” thế rồi chàng mỉm cười xoay gót chân, đấm thẳng quyền vào ngực phải của y, kêu lên: “Quyền thứ hai đây!”.

Lần này Đạt thổ ty không dám dùng xảo kinh phản công nữa, y ưỡn ngực đón lấy quyền ấy. Lăng Vị Phong như đấm vào một tảng đá, khi chàng đã đấm trúng lại dùng lực đẩy một cái, Đạt thổ ty chỉ cảm thấy như có một cái búa sắt nặng ngàn cân đấm vào, y lại hự một tiếng, người lão đảo rồi dùng lực kìm lại. Lăng Vị Phong đã dùng ngạnh công cho quyền ấy, thấy Đạt thổ ty tuy lão đảo nhưng cũng chẳng hề tổn thương, chàng nghĩ trong bụng: “Công phu Thiết bố sam của kẻ này có thể nói thuộc hàng đệ nhất trên giang hồ”.

Đạt thổ ty tiếp hai quyền, bụng đã hơi vững, y muốn lấy lại sĩ diện trước mặt quần hào, thế rồi làm ra vẻ cứng cỏi, cười ha hả: “Lão phu tuy già nhưng bộ xương này vẫn còn cứng lắm. Người còn một quyền nữa hãy mau đấm đi thôi!” cười chưa dứt Lăng Vị Phong đột nhiên đấm thẳng ra hai quyền vào be sườn của y, Đạt thổ ty tuy luyện Thiết bố sam, không sợ điểm huyết nhưng huyết thông tuyến là một trong ba mươi sáu điểm huyết của con người, lại thêm Lăng Vị Phong có thần lực thì y làm sao chịu nổi. Y chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, nhẹ nhàng rơi xuống như một con diều đứt dây vì bị chưởng lực chấn động. Lư Đại đứng gần vội vàng nhảy tới đỡ, Đạt thổ ty cũng rất ghê gớm, y bật người dậy, mặt đỏ ửng, nói: “Ta không cần lấy vàng nữa!” thế rồi cầm đầu đi thẳng ra ngoài.

Hàn Kinh vội vàng chặn lại nói: “Khoan đã, còn có bọn chúng tôi nữa”. Y muốn giữ Đạt thổ ty lại để chuẩn bị cùng xông lên.

Đạt thổ ty nói: “Ta đã nhận thua, còn ở đây làm gì nữa?” Lăng Vị Phong cũng cao giọng kêu: “Đạt thổ ty, ông dùng công phu Thiết bố sam thật ra tôi

thắng không được. Tôi chỉ nhờ công phu đánh huyết mà may mắn thắng được một chiêu, lát nữa tôi sẽ còn lãnh giáo với ông”. Đạt thổ ty cũng đành ở lại.

Người thứ hai lên tỉ thí với Lăng Vị Phong là Hắc sát thần Đào Hoàng, công phu hạ bàn của y rất vững chãi, y muốn đấu vật với Lăng Vị Phong nhưng luận về công lực thì kém hơn Đạt thổ ty nhiều, bởi vậy chỉ sau vài hiệp đã bị Lăng Vị Phong quật ngã.

Người thứ ba bước ra, Lăng Vị Phong cũng hơi đắn đo, bởi vì kẻ ấy là Lư Đại. Lăng Vị Phong thầm nhủ kẻ này đấu sao cũng là một hán tử hào, nếu y không biết dừng lại đúng lúc, tỉ thí binh đao quyền cước, đả thương y cũng không hay lắm.

Chàng đang chần chừ thì Lư Đại khách sáo ôm quyền nói: “Lăng đại hiệp, tôi muốn tỉ thí khinh công với ông. Lư Đại này tuy nghèo nhưng ngày cũng đủ ăn ba bữa, nếu Lăng đại hiệp cần vàng, tôi không dám tỉ thí đoạt vàng. Dù tôi thắng hay thua, ông cứ việc lấy bức tượng La Hán của tôi!” Lăng Vị Phong thầm cười, biết rằng Lư Đại đã nghĩ chàng là kẻ tham tiền tài, thầm nhủ: “Lát nữa ta sẽ nói cho người hiểu, giờ đây người cứ hiểu thế nào cũng được”. Rồi chàng ôm quyền khách sáo nói: “Lư đà chủ đã nặng lời, tỉ thí xong sẽ nói chuyện vàng bạc. Giờ xin mời ông hãy nói tỉ thí khinh công như thế nào?”.

Lư Đại chỉ ngón núi nhỏ trước mặt, nói: “Chúng ta cùng chạy lên ngọn núi ấy, nửa đường không được nghỉ ngơi. Chúng ta chạy lên một vòng rồi về trở lại, lúc đó sẽ biết ai giỏi khinh công hơn. Ở đây toàn là những nhân vật có tên tuổi, chắc không khó phán đoán ai thắng ai thua”. Lăng Vị Phong nói: “Được, cứ như thế, xin mời Lư đà chủ!”.

Nhìn bề ngoài tỉ thí khinh công có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực sự không dễ tí nào, Kiếm Các là nơi hiểm trở, mỗi ngọn núi đều trơn tuột, dù khỉ vượn cũng khó trèo. Nếu công phu kém thì chắc chắn sẽ rơi xuống mà chết. Lư Đại giỏi khinh công, lúc này khi cứu La Đạt đã trở tài, giờ nghe Lăng Vị Phong bảo y lên trước thì nói một tiếng “Xin mời!” rồi chân dậm xuống đất, lướt đi như tên bắn cao đến bốn năm trượng, hai chân điểm vào vách đá, người xoay sang hai bên trái phải, chỉ thấy y xoay như tròn ốc trên vách núi, lúc lật trái ngửa phải, đột nhiên đã lên đến đỉnh núi. Lăng Vị Phong biết đó là Bàn đà công, dùng thân pháp chữ tri để giữ cân bằng, chả trách nào y có thể xoay chuyển tự do trên vách núi, quả thật công phu này đã đạt đến mức lư hỏa thuần thanh.

Lư Đại lên đến đỉnh núi thì không ngừng, y lại xoay người lướt xuống phía dưới, khi cách mặt đất năm sáu trượng thì đột nhiên vung tay vọt lên rồi hạ xuống

như một con chim nhạn, thân pháp khéo léo lạ thường. Quần hào đều kêu ầm lên, Quế Trọng Minh trầm nhủ: “Mình lớn lên ở Kiếm Các, nhưng luận về kinh công cũng kém y một bậc, không biết Lăng Vị Phong thắng y thế nào đây”.

Lăng Vị Phong đợi y hạ xuống đất thì nói: “Thân thủ của tiền bối quả nhiên bất phàm, vãn bối xin bày trò, mong đường cười chê”. Nói xong thì mũi chân điểm nhẹ xuống đất, người phóng vọt lên cao đến hơn mười trượng, khi lên đến vách núi thì hai chân không hạ xuống đất, chỉ dùng tay vỗ nhẹ lên vách núi, người lại phóng vọt lên nữa, cứ liên tục đổi chưởng như thế, chàng lướt lên như sao xẹt. Những người phía dưới nhìn lên thì thấy chàng cứ bay lên như chim, lên đến đỉnh núi thì chàng xoay người lại dùng phương pháp đổi chưởng hạ xuống mặt đất mười lăm mười sáu trượng, đột nhiên đầu chúc xuống chân chống lên, phóng vọt người xuống như sao xẹt. Trong tiếng kêu hoảng xuống mọi người, khi còn cách mặt đất không đầy một trượng, chàng đột nhiên lộn người, hạ ngang xuống đất, quần hào tuy đối địch với Lăng Vị Phong nhưng cũng không khỏi cất tiếng khen ngợi, Lư Đại nói: “Ta đã thua”. Rồi lui sang một bên chẳng nói lời nào.

Lăng Vị Phong liên tiếp thắng ba trận, Hàn Kinh không kìm được nữa, y bước ra cao giọng nói: “Lăng đại hiệp, chúng ta tỉ thí xem sao!”.

Chính là: Chim sẻ làm sao biết chí chim hồng, lại khinh nhân nghĩa trọng hoàng kim.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o 0 o -